

อวาตอม

กับ ดอนมอสุริแห่งการทหาร 3

THE APEX PREDATOR : เขียน Kerogi-Haku : วาด

บทนำ

ณ เรือนใหญ่ตระกูลคิทซีเนะ เด็กหนุ่มคนหนึ่งนั่งคุกเข่าอยู่หน้าบานประตูยักษ์ตรงทางเข้าเรือน เขานั่งก้มหน้าอยู่อย่างนั้นมานานตั้งแต่เช้าจนเวลาล่วงเลยมาเกือบสองทุ่ม แม้สายฝนจะโหมกระหน่ำมานานหลายชั่วโมงแล้วก็ตาม เหมือนเขากำลังรอคอยอะไรบางอย่าง สีหน้าเขาในยามนี้ช่างเศร้าหมอง เหมือนกับคนที่สูญเสียบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญที่สุดในชีวิตไป

“คุณหนูวาคับ เชิญกลับไปเถอะครับ ท่านอดีตเจ้าสำนักท่านก็ได้กล่าวไปแล้ว อีกอย่างมันก็เป็นธรรมเนียมของตระกูลเรา ขอให้คุณหนูโปรดเข้าใจด้วยเถอะครับ” ชายผู้หนึ่งเอ่ย เขาเป็นหนึ่งในคนที่อยู่รับใช้ตระกูลเก่าแก่นี้มานานหลายชั่วอายุ เขาอดสงสัยสภาพของเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่ได้

“...” อวาลอนยังคงก้มหน้ามองพื้นดินต่อไป ไม่แม้แต่จะเอ่ยอะไรตอบกลับมา ทำให้ชายคนที่ขอร้องได้แต่ถอนหายใจแล้วเดินกลับเข้าไปในเรือนใหญ่ผ่านประตูสีทองที่อวาลอนคุกเข่าอยู่เบื้องหน้า

เนื้อตัวอวาลอนเปียกปอนเพราะสายฝน เสื้อเชิ้ตสีขาวบริสุทธิ์บัดนี้ถูก

ดินโคลนย้อมเป็นสีน้ำตาลออกดำ

ดูบ

“โอ้ยยย...” เสียงหนึ่งดังขึ้นพร้อมกับหญิงชราที่กวาดพื้นอยู่ไม่ไกลจากอวาลอนล้มลงไป เด็กหนุ่มจึงลุกขึ้นเดินเข้าไปหาหญิงชราที่ล้มอยู่ตรงนั้นแล้วค่อยๆ พยุงเธอขึ้น

“คุณยายไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ” เขาถามด้วยความห่วงใย น้ำเสียงของเขาฟังดูไร้เรี่ยวแรง

“ยายไม่เป็นไร ขอบใจมากนะจะคุณหนูว” หญิงชราตอบพร้อมกับส่งยิ้มให้ เด็กหนุ่มเลิกคิ้วสูงด้วยความแปลกใจว่า ทำไมหญิงชราถึงได้รู้จักเขาได้

“มาครับคุณยาย ไปนั่งพักก่อน” อวาลอนค่อยๆ พยุงหญิงชราไปนั่งตรงม้านั่งหินอ่อนใกล้ๆ

“ทำไมคุณยายถึงได้รู้จักผมล่ะครับ ผมจำได้ว่าผมไม่เคยเห็นคุณยายอยู่ที่นี่มาก่อนเลย” เขาถาม

“โหะๆๆ ลูกของท่านหญิงมีสติ มีรียายจะไม่รู้จัก แล้วที่ว่าทำไมคุณหนูถึงไม่เคยพบยายมาก่อนนั้น ก็เพราะว่ายายเพิ่งจะมาทำงานที่นี่เมื่ออาทิตย์ที่แล้วเอง กันะ เห็นเขาประกาศว่าต้องการคนกวาดพื้นเพิ่ม ยายก็เลยมาหางานทำเพิ่มหน่อยนะ อีกรายอยู่บ้านเฉยๆ นะน่าเบื่อจะตาย” หญิงชรากล่าว เมื่ออวาลอนได้ยินดังนั้นก็ยิ้มให้เธออย่างอ่อนโยน แม้รอยยิ้มของเขาจะดูฝืนอยู่ก็ตาม

“แต่ว่าบางเรื่องเราก็ต้องรู้จักกำลังของตัวเองนะครับ บางอย่างถ้าเราฝืนทำมันมากเกินไป อาจส่งผลเสียกับตัวเราเอง...” สายตาของเขาตอนที่กล่าวกับหญิงชราเป็นสายตาของคนยอมแพ้...เป็นสายตาของคนสิ้นหวัง...

“หืม? ยายยังพิตอยู่เลย ที่ยายล้มเมื่อก็เป็นเพราะฝนตกแล้วพื้นลื่นต่างหาก นี่ๆ ดูซิดู” เธอกล่าวอย่างอารมณ์ดี พร้อมกับยกแขนอันบอบบางขึ้นมาแบ่งกล้ามให้เด็กหนุ่มดู

เมื่อเห็นแบบนี้ เด็กหนุ่มก็เพียงยิ้มให้เธอ ถ้าเป็นปกติละก็เขาคงจะ

หัวเราะกับท่าทางของหญิงชราตรงหน้าไปแล้ว แต่ว่าเขาในตอนนี้...

“ทำไมคุณหนูถึงได้มาขอให้ท่านอดีตผู้นำตระกูลสอนแก้เพลงดาบ คิทชีเนะให้ล่ะ คุณหนูก็น่าจะรู้ว่าเพลงดาบประจำตระกูลคิทชีเนะถ่ายทอดให้ได้เพียงบุคคลที่จะมาเป็นผู้นำตระกูลเท่านั้น...” หญิงชราเอ่ยขึ้นเมื่อเห็น อวาลอนไม่ตอบ เป็นความจริงที่ว่า เพลงดาบประจำตระกูลคิทชีเนะนั้น คนที่ฝึกได้มีเพียงคนที่จะมาเป็นผู้นำตระกูลนี้ ซึ่งปัจจุบันผู้ที่ได้รับเลือก คือ คิทชีเนะ โยวโกะ พี่สาวเพียงคนเดียวของเขา เด็กสาวอัจฉริยะที่ในห้าร้อยปีจะมีสักคน แต่อวาลอนก็หาได้อัจฉริยะในตัวของโยวโกะไม่ ที่เขามาที่นี่เป็นเพราะว่า...

“ผมอยากเก่งขึ้น...” เขาตอบพร้อมกับเหงงหน้ามองท้องฟ้ายามค่ำคืน แสงของพระจันทร์และหมู่ดาวทั้งหลายที่กำลังส่องประกายช่วงดงาม...

“เก่ง? คุณหนูจะเก่งไปเพื่อสิ่งใดกัน”

“เพื่อปกป้องคนที่ผมรัก ปกป้องคนสำคัญของผม”

“ปกป้องคนที่คุณหนูรัก? ถ้ายายได้ยินมาไม่ผิดละก็ สี่เดือนก่อน คุณหนูช่วยองค์หญิงทรีนิตี้จากการคลุมถุงชนเอาไว้ แล้วเมื่อสองเดือนก่อน คุณหนูก็ปกป้องเมล็ดพันธุ์อิกดราซิลและเจ้าหญิงอัลเวลเอาไว้ได้ด้วยนี่นา” หญิงชรากล่าว เขาไม่แปลกใจที่เธอจะรู้เรื่องของทรีนิตี้ เพราะว่ามันเป็นข่าวดังไปทั่วโลกปศาจ แต่เรื่องของอัลเวลนี่สิ มันเป็นเรื่องลับไม่ใช่หรอ แล้วทำไมหญิงชราคนนี้ถึงรู้ได้...หรือว่าพี่สาวของเขาบอกเรื่องนี้ให้คนในตระกูล รู้กัน

“หิ มันก็โชคดีที่คุณยาย ถึงแม้ผมจะช่วยอัลเวลเอาไว้ได้ แต่ผมก็เกือบสูญเสียเธอไปเหมือนกัน...เป็นเพราะความอ่อนแอของผมเอง...”

“มันคงเป็นสาเหตุที่ทำให้คุณหนูอยากจะเก่งขึ้นนั่นสินะ”

“นั่นมันก็แค่ส่วนหนึ่งครับ แต่ว่าความจริงแล้ว...” ยังไม่ทันที่เขาจะกล่าวจบ จู่ๆ เขาก็เจียบเสียง ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาพรุ้งพรุเข้ามาในหัวเขาอย่างรวดเร็ว

“...” อวาลอนได้แต่เจียบ เขาก็มหันหน้า หยตน้ำตาค่อยๆ ไหลหยด... อีกแล้ว เขาร้องให้อีกแล้ว

“ฮึก...บ้าเอ๊ย...” เขาสบดแล้วลุกขึ้นยืน แต่พอเขาจะก้าวเท้าไปเบื้องหน้า

โครมมม! เสียงดังขึ้นพร้อมกับร่างของเขาล้มลงไปในอนารากับพื้นดิน ขาทั้งสองข้างของเขาอ่อนแรง เป็นเพราะภาพเหตุการณ์ที่เขาได้เห็น...ภาพของเหตุการณ์เมื่อไม่กี่วันก่อน

“คะ...คุณหนูว!” หญิงชราตกใจแล้วรีบลุกไปพยุงตัวเขายืนขึ้น แต่ก็ชะงักเมื่อได้เห็นสีหน้าเด็กหนุ่มที่นอนฟุบอยู่ เพราะว่าใบหน้าเขาในตอนนั้น...

“ฮือออ...” อวาลอนสะอื้น แม้จะแผ่วเบามากก็ตาม แต่เธอก็ยังได้ยิน... เขากำลังร้องไห้

เขาไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะดันตัวลุกขึ้นมา สภาพของเขาในตอนนั้นช่างน่าเวทนา และน่าสงสาร...

แต่แล้วร่างกายของอวาลอนก็แปรเปลี่ยนไป เขากลายร่างเป็นสุนัขจิ้งจอกขนทองที่มีหางถึงเจ็ดหาง จิ้งจอกค่อยๆ ลุกพร้อมกับแหงนหน้ามองท้องฟ้าที่มีพระจันทร์เต็มดวง แล้วมันก็...

“โบร่ววว” จิ้งจอกขนทองนอนพร้อมกับหยดน้ำตาที่ไหลริน เสียงของมันดังก้องไปทั่วทั้งเมือง พร้อมกันนั้นสุนัขตัวอื่นๆ ที่อยู่ในละแวกเดียวกันก็หอนรับ รวากับพวกมันรับรู้ถึงอารมณ์และความรู้สึกของจิ้งจอกขนทองตัวนี้ พวกมันทั้งหลายต่างสัมผัสได้ถึงความอาลัยอาวรณ์ ความเศร้าโศกเสียใจที่แฝงอยู่ในเสียงหอนนั้น

หลายวันก่อนหน้านั้น

“ปิดเทอม ปิดเทอม ปิดเทอม โอ้วแอ้อาสะ อาสะ อาสะๆ อาฮ้า” ผมร้องขณะเปิดเพลงแนวดิสโก้ แล้วเต้นโยกย้ายสายสะโพกโยกเอวอยู่ในห้องนอนที่บ้าน ไม่อยากบอกว่าภาพของผมตอนนี้เหมือนคนบ้าเมาเหม็นร้อยที่เดินอยู่ในฝัน

“ฮ้า ปิดเทอมแล้วไว้ยยยย เวลาสองเดือนนี้ดูข้าจะทำอะไรดีน้อ...”

ใช่แล้วครับทุกท่าน ตอนนี้ผมปิดภาคเรียนที่หนึ่งแล้ว หลังจากสงคราม

ที่เอเวอร์แลนด์คราวนั้น นี่ก็ผ่านมาสองเดือนแล้ว และวันนี้ก็เป็นวันแรกของปิดเทอมอันแสนจะสุขสันต์ของผม!

“หึๆ ฮ่าๆ สองเดือนกับอีกสี่เซนต์ ในที่สุดตุ๊กแตร์้อยเจ็ดสิบสองแล้วซินะ ไม่สิๆ ตอนนี้อยู่ร้อยเจ็ดสิบสองเซนต์เมตรกับอีกสองมิลต่างหากวะฮ่าๆ” ผมหัวเราะเหมือนจอมมารผู้ชั่วร้ายในหนังการ์ตูน ขณะมองตัวเองในกระจก นี่ผมหล่อขึ้นรีเปลา่เนีย

“โยคะกับครีမ်ของเจ้ามีเทียร์มันช่วยได้จริงๆ และอีกไม่นาน ยูกิ ออนนะ ผู้น่ารัก...ไม่ได้สิ ตอนนี้อยู่มีแฟนแล้วนี่หว่า...” ผมกล่าวเสียงเศร้าหลังจากนึกขึ้นได้

พอผมกลับจากเอเวอร์แลนด์ ที่โรงเรียนเซราฟิมก็มีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น เมื่อ ยูกิ ออนนะ นางฟ้าของผมได้ไปคบกับเจ้าเดเมียน นามสกุลอะไรสักอย่างนี่แหละ ไอ้หมอนี่มันย้ายเข้ามาใหม่ช่วงที่ผมทำสงครามกอบกู้บ้านเมือง

“ชิชะ แค่หล่อกว่า สูงกว่าฉันเท่านั้นเอง...” ภาพไอน์หน้าหล่อผมดำที่สูงยาวเข้าดีและขี้เก๊กผุดขึ้นในหัวผม ไอ้หมอนี่ถูกจัดให้เป็นหนุ่มหล่ออันดับสองของโรงเรียนเซราฟิมรองจากเจ้ามีเทียร์ มีหน้าซ้ำเจ้าเดเมียนนี่อยู่บ้านวินเทอร์เหมือนผมอีก ซวยขนาดแท้...

ประวัติความเป็นมาของมันนั่นไม่มีใครทราบ อยู่ๆ มันก็ย้ายเข้ามาดื้อๆ เสียอย่างนั้น ที่สำคัญมันขอยูกิจังที่ผมหมายปองเป็นแฟน ไม่อยากบอกว่าตอนนั้นผมเองก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย แวบแรกที่ผมคิดหลังจากเห็นมันขอยูกิจังเป็นแฟนก็คือ ไปแดกหญ้าเถอะเอ็ง ไม่มีทางที่นางฟ้าของดูจะลดตัวลงมาคบคนที่มดดีแค่ความหล่ออย่างเอ็งหรอก...

‘คะ’ คำตอบของเธอทำผมทชุด ผมกระอักเลือดออกมาพร้อมกับพลังชีวิตที่ติดลบแบบอินฟินิตี้ ทำไม ทำมายยย เหตุใดยูกิจังถึงทำกับผมแบบนี้หา? ทำไมเธอถึงต้องทำแบบนี้ด้วย ตอบตุมาซิคเลวิน!!!

“...”

ถ้าเกิดผมได้ยินเสียงเคลวินตอบกลับมาจริงๆ ผมก็ควรไปพบจิตแพทย์ได้แล้วสินะ...

“ออกหักครั้งที่สองซะแล้ว...” ผมกล่าวอย่างเลื่อนลอยพลางมองตัวเอง
ในกระจก

วาเอีย ทำไมตอนนี้น้ำหนักแน่นถึงคุณาถและทุเรศได้ขนาดนี้กัน ดูลิ
ไธที่กำลังโผล่มาออกมาขึ้นจนจุกไซ้ใหม่...

ตอนนี้ลิไธกำลังดูละครกับคุณแม่ที่ชั้นล่าง ไม่อยากพูด พอผมบอก
ว่าปิดเทอมนี้จะกลับมาอยู่ที่บ้าน คุณแม่ก็ดีใจใหญ่เลย แม่บอกว่าเย็นนี้ได้ย
มีเลี้ยงฉลอง อ้อ ตอนนี้นผมกลับมาคนเดียวนะครับ ส่วนอาเจียงมีงานของทาง
โรงเรียนที่ต้องสะสาง กว่าจะได้กลับมาก็คงอีกสองอาทิตย์นั่นมัง

“...เศร้าไปก็ไร้ค่า ของเยียวยา มันต้องเกม!!!” ผมกรู๊กร่อนก่อนจะเดินไป
หยิบแผ่นเกมใหม่ที่เพิ่งซื้อ

อ้า...เคลวิน ไม่มีที่ไหนสุขใจเท่าบ้านของเร...ขณะที่คิด อยู่ๆ เสียง
โทรศัพท์มือถือของผมก็ดังแทรกขึ้นมา

อะไรวะ ใครโทร. มาชัดจังหะความสุขแห่งชีวิตดู...

“หืม?? เทรุมิ??...!” ผมอุทาน

ผมแปลกใจกับชื่อคนที่โทร. เข้ามา เทรุมิ หมอนี่เป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัย
ม. ต้นที่โลกมนุษย์ ผมเองก็ไม่ค่อยสนิทกับมันเท่าไรนักหรอก เพราะมันเองก็
หล่อ เรียนดี กีฬาเด่น แถมยังสุภาพเรียบร้อย เรียกได้ว่าเป็นที่นิยมในหมู่สาวว
เลยแหละ ผมเลยไม่อยากเข้าไปใกล้มันนัก เดี่ยวผมจะยิ่งดูตกต่ำเพราะ
ถูกรังเกียจความเท่ของมันบดบัง

อ้อ แน่นอนว่าเพื่อนร่วมชั้นของผมทุกคนตอน ม. ต้นเป็นมนุษย์นะครับ

“มันโทร. มาทำไมวะ” ผมพิมพ์

“ฮัลโลว ไซ้ คิทชีเนะคุงรีเปล่าครับ” เสียงหล่อๆ ของมันดังขึ้นมาเมื่อ
ผมรับสาย

“อ้าใช่แล้ว อยู่ๆ โทร. มาแบบนี้มีอะไรเปล่า เทรุมิ”

บักเตรุมิ บักบ้าห่าร้อย คนเขากำลังจะฟินกับเกมแต่ดันมาชัดจังหะ
แบบนี้มันน่ารำคาญ!!!

“ช่วงกี่ปิดเทอมแล้ว ทางห้องของพวกเราตั้งใจว่าไปตั้งแคมป์กันนะ

ครับ ผมเลยโทร. มาชวน”

“แคมป์?” ผมทวนคำ

“อ้อ ใช่แล้ว สนใจไหมคิที่เนะคุง ไปตั้งแคมป์ในป่าสักสองสามวัน เพื่อนๆ เราทุกคนก็ว่าจะไปกันหมดนะ”

“ทุกคนเลยจ้ะเหรือ อืมมม...ขอโทษทีนะเทรุมิ พอดีช่วงนี้ฉันต้องอยู่บ้านนะ” ผมปฏิเสธไป แหงละ ห้องเรียนเก่าผมมีคนตั้งสามสิบกว่าคน ไปกันเยอะขนาดนั้นมีแต่่วนวายตายชัก และที่สำคัญก็คือ...

ดูจะอยู่เล่นเกมไว้ยยย อย่าได้บังอาจมาพรากความสุขของตูไปเด็ดขาด ไอ้บ้าห่าหรั้ย!!!

“จ้ะเหรือครับ น่าเสียดายจัง เวนดีคงผิดหวังแย่” คำกล่าวของมันทำเอาผมสะดุ้ง

เวนดี...

“เวนดี? เวนดีก็ไปเหรือ” ผมถามซ้ำด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ใช่แล้วครับ เห็นเธอบอกว่าคุณลุงของเธอจะเป็นคนพาเที่ยวนะ อึกอย่างรถบัสนี้ที่พวกเราจะนั่งก็เป็นรถของบริษัทของเธอเอง”

“จ้ะเหรือ”

“ครับผม เวนดีเองก็บอกอยู่ว่าอยากจะเห็นหน้าคิที่เนะคุงนะ อุตส่าห์ไม่ได้เจอกันตั้งสี่เดือน”

“ไปกันเมื่อไหร่ล่ะ”

“พรุ่งนี้ครับ ขึ้นรถแปดโมงเช้าที่หน้าโรงเรียนเก่าพวกเรา ว่าไคคิที่เนะคุง จะเปลี่ยนใจไปกันด้วยไหมครับ ตอนนี้อยู่ห้องเหลืแค่คุณคนเดียวที่ยังไม่ได้ตอบตกลงน้า”

“ก็ได้ ฉันไปด้วย”

“ฮะๆๆ ต้องอย่างนี้สิครับ รับรองต้องสนุกแน่ๆ แค่นี้ก่อนนะครับ แล้วเจอกันพรุ่งนี้” เมื่อเทรุมิกล่าวจบผมก็วางสาย

“เวนดี...” ผมพิมพ์มาก่อนจะเดินไปเปิดตู้เก็บของแล้วหยิบบางสิ่งบางอย่าง ที่ผมได้เก็บซ่อนเอาไว้เป็นเวลาหลายเดือนออกมา มันเป็นกรอบรูปขนาด

ใหญ่ ซึ่งเก็บรูปเด็กสาวคนหนึ่งไว้ เธอมีใบหน้านางงามและมีเรือนผมสีแดงเข้ม เด็กสาวคนนั้นกำลังส่งรอยยิ้มอันแสนเจิดจ้ามาให้ผม

พวกคุณคงสงสัยใช่ไหมครับ ว่าทำไมผมจะได้ยินว่าเวนดี้ไปด้วย ผมถึงเปลี่ยนใจ แล้วอีกอย่างเพราะอะไรผมถึงได้ซ่อนรูปของเธอคนนี้ไว้

จำได้ไหมครับที่ผมเคยบอกพวกคุณว่า ตอนนี้ผมอกหักเป็นครั้งที่สองแล้ว ซึ่งครั้งล่าสุดก็เป็น ยูกิ ออนนะ ส่วนครั้งแรกนั้นก็คือเธอ เวนดี้ เด็กสาวในรูปที่ผมกำลังจ้องมอง

เธอเป็น...รักแรกของผม

1

WUJO

“นี่! นายผมทองตรงนี้นะ!” เสียงใสแจ้วของเด็กสาวคนหนึ่งดัง
เบื่องหน้าผม ขณะที่ผมเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างห้องเรียน

“...” ผมค่อยๆ หันมามองหน้าเด็กสาวที่เรียกผมตรงหน้า แล้วหันหลัง
กลับไปพร้อมกับหันซ้ายหันขวาเพื่อดูว่า เธอเรียกผิดคนหรือเปล่า

“มองไปที่ไหนกันยะ ในห้องนี้จะมีใครหัวทองนอกจากนายอีกซะ!”
คำกล่าวของเธอทำให้ผมค่อยๆ เหลือบมองเธอ

“หืม? เธอเรียกฉันหรือ” ผมถามกลับ

เธอเป็นเด็กสาวที่สวยงามคนหนึ่ง ไม่สิ สวยสุดๆ เลยต่างหาก ใน
โรงเรียนมัธยมต้นแห่งนี้ เธอถือວ່เป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดเลยก็ว่าได้

“นาย คิทชีเนะ อวาลอน ไซ้ใหม่” เธอถามผม ฮะๆๆ ทั้งๆ ที่เธอเองก็
อยู่ห้องเดียวกับผมมาได้เกือบเทอมหนึ่งแล้วนะ นี่แสดงว่าผมไม่เคยอยู่ใน
สายตาเธอเลยไซ้ใหม่

“อ่า ไซ้แล้ว”

แต่ก็นะครับ ผมเองก็เพิ่งจะคุยกับเธอเป็นครั้งแรกเหมือนกัน

“ทำไม ทั้งห้องนี้มีแต่นายคนเดียวที่ไม่ยอมมาคุยกับฉัน ทั้งๆ ที่คนอื่นๆ เขาออกจะชอบฉันกันหมด” เธอกล่าว เป็นความจริงที่ว่ามีคนรักคนชอบเธอ ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย ขนาดเธอเพิ่งจะย้ายมาอยู่โรงเรียนนี้ตอน ม. สองนะเนี่ย เวลาเพียงแค่นี้ไม่ถึงสัปดาห์เธอก็ขึ้นเป็นดาวโรงเรียนแล้ว

“หิ ฉันก็ไม่ค่อยคุยกับคนแทบทุกคนนะแหละ อย่าคิดเข้าข้างตัวเองซี คุณ...อ่า อะไรนะอะไรป่ะ ดีๆ สักอย่าง...”

“นี่!!! นายว่าอะไร...”

“ดูดี! จำได้แล้ว!” ยังไม่ทันที่เธอจะวินไล่ผม ผมก็ชิงพูดแทรกด้วย น้ำเสียงตื่นเต้น แนนอนครับว่าผมแค่แกล้งหยอกเธอเล่น

“เวนต์ต่างหาก!!!” ในที่สุดเธอก็โวยเสียงดัง

ความจริงทั้งชื่อทั้งใบหน้าของเธอ ผมจำได้ขึ้นใจตั้งแต่วันแรกที่เธอเข้ามาเรียนที่นี่แล้วละ เรือนผมสีแดงเข้มอันเป็นเอกลักษณ์ นัยน์ตาสีชมพูอ่อน ใบหน้าที่ขาวสะอาด รูปร่างออร่าทระนุกนอม และน้ำเสียงใสกึ่งที่น่าฟังของเธอ

“อ้อ ไซ้ๆ เวนนี่”

“เวนต์ ะ เวนต์!!!” เธอกล่าวย้ำเสียงแข็งพร้อมกับยื่นหน้าเข้ามาหาผมใกล้ๆ เล่นเอาชะผมสะดุ้ง

ใกล้เกินไปแล้ว...

“ชะ...เข้าใจแล้ว เวนต์”

“เหอะ เห็นหน้ากันจนจะจบเทอมอยู่แล้วเพิ่งจะมารู้ชื่อของฉันเนี่ยะ นี่ถ้าฉันไม่ยอมเข้ามาคุยก่อน ซาตินี่ทั้งซาดินายคงไม่มีทางได้คุยกับผู้หญิงแสนสวยอย่างฉันหรอก” เธอขีดไล่ผม คำพูดหลงตัวเองของเธอนั้นผมไม่เถียง

เพราะว่าเธอสวยมากจริงๆ

“จำเอาไว้ด้วยละ เฮอะ”

“ครับๆ คุณเวนต์ แล้วเจ้าหญิงผู้แสนงดงามอย่างเธอ ทำไมถึงได้ลดตัวลงมาคุยกับก๊อนกรวดอย่างกระผมล่ะครับ”

“อู๊!...นายนี้ก็เข้าใจเปรียบเทียบกับนะ ก่อนกรวดจั้นเหวอ ฮะๆๆ พุดชะเห็นภาพเลย” เธอหัวเราะ รอยยิ้มของเธอในยามนี้ช่างดูเจิดจ้า “เจ้าหญิงคนนี้ก็แค่อยากจะรู้ความเป็นอยู่ ความเป็นอยู่ของประชาชนนะ แนนอนแม่แต่ก่อนกรวดก็เช่นกัน”

เธอรับมุกผมด้วย

“อ่า ครับผม องค์หญิง ก็อย่างที่ท่านเห็นครับ ผมสบายดี” ผมตอบ บัดๆ ไป ก่อนจะยกหนังสือเรียนขึ้นมาอ่าน แม้ผมจะสงสัยว่า ทำไมจู่ๆ ดาวโรงเรียนอย่างเธอถึงได้มาคุยกับผม

หรือว่าเธออยากจะเป็นอยู่ของผมนะจริงๆ

“อะไรกันนะ ค่ะแนสอทุกครั้งที่ผ่านมานายก็ได้ท้อปตลอด แคนนี่ยังไม่พอใจอีกจั้นเหวอ” เธอกล่าวอย่างหงุดหงิด และเลื่อนเก้าอี้ที่อยู่ตรงข้ามมานั่งตรงหน้าผม

“เปล่าหรอก ฉันแค่ไม่มีอะไรทำนะ” ผมตอบ

ถ้าเป็นเด็กคนอื่น ๆ ละก็ ตอนนี้น่าจะกำลังเล่นอยู่กับเพื่อนของพวกเขา แต่สำหรับผมที่ไม่มีเพื่อนนั้น...

“อะไรกันนน นายก็หัดสานสัมพันธ์กับเพื่อนคนอื่น ๆ บ้างสิ ไม่ใช่เอาแต่เงียบแล้วอ่านหนังสืออยู่แบบนี้ คนอื่นๆ เขาเห็นหน้าๆ ของนายบวกกับบุคลิกที่ดูเหมือนคนแก่แบบนี้เข้า เขาก็ไม่กล้าคุยกับนายกันทั้งนั้นแหละ” เธอบอกผม

“เหอๆ” ผมหัวเราะแห้งๆ วางหนังสือลง แล้วจึงเข้าไปที่นัยน์ตาสีชมพูของเธอ

“ไ้ววันหลังฉันจะลองทำดูละกัน”

คำกล่าวของผมทำเธอยิ้ม เล่นซะผมใจเต้น แต่กั้นะ...เธอก็ยิ้มแบบนี้ให้ทุกๆ คนนะแหละ

“...” หลังจากยิ้มแล้วเธอก็เอามือเท้าคางมองหน้าผม

อะไร รึว่ากำลังเธอสงสัยไ้วไฝที่อยู่ตรงหางตาข้างซ้ายของผม

“นายยังไม่ได้แนะนำตัวเองเลย...” เธอกล่าว

เฮ้ เมื่อก็เธอยังเรียกฉันว่า คิทชีเนะ อวาลอน อยู่เลยนะ หรือว่าเธอลืมไปแล้ว...

“แต่เธอก็รู้ชื่อฉันไปแล้วนี่ แล้วทำไม...”

“ฉันอยากให้นายพูดกับฉันด้วยตัวของนายเอง” คำพูดของเธอที่เอ่ยออกมานั้นฟังดูแปลกๆ ทำไมผมรู้สึกว่เธอกำลังให้ผมแนะนำตัวอยู่ หรือว่าเธอจะชอบผม

“ก็อย่างที่ฉันบอก หัดสานสัมพันธ์กับคนอื่นซะบ้าง ถือซะว่าเป็นการฝึกไปในตัว” เธอยิ้มให้

อ่า นั่นสินะ...หลงคิดเข้าข้างตัวเองอีกแล้วสิ

“เฮ้อ...” ผมถอนหายใจก่อนจะเอ่ยออกไปว่า “ฉัน คิทชีเนะ อวาลอน เรียกฉันว่า คิทชีเนะ ก็ได้ ยินดีที่ได้รู้จักนะ เวน...”

“วา...” เธอล่าวแทรกผมพร้อมกับจ้องหน้าผม...

“ฉันจะเรียกนายว่า วา” น้ำเสียงเธอฟังดูบังคับกันยังไม่รู้ เหมือนพวกคุณหนูจอมเอาแต่ใจเวลาต้องการอะไรสักอย่างแล้วพวกเธอต้องได้

“อะ อ่า ได้สิ...” พอผมบอกเธอไป เธอก็ลุกขึ้นยืนพร้อมกับหมุนตัวรอบหนึ่ง ผมสีแดงเข้มที่ถูกมัดเอาไว้เป็นหางม้าพลั้วไหวตามแรงเช่นเดียวกับกระโปรง เธอเอามือไขว้หลังก่อนจะมองมาที่ใบหน้าของผม ขณะที่พวกเราประสานสายตากันอยู่นั้น เธอก็เอ่ยคำพูดและเผยรอยยิ้มอันแสนงดงาม

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน วา”

นั่นเป็นการพูดคุยกันครั้งแรกระหว่างผมกับเธอ

ผม...กับเวन्दี้

“อ่า ไม่ได้เจอกันนานเลยนะโรงเรียนเก่าที่รัก” ผมกล่าวขณะเดินเข้ามายังโรงเรียนมัธยมต้นเซย์ริน โรงเรียนเก่าของผม

“คนอื่นๆ ยังคงดูเหมือนเดิมเลยแฮะ” ผมพึมพำพลางมองไปที่หน้าประตูโรงเรียน มีรถบัสคันหนึ่งจอดอยู่ ที่บริเวณนั้นเต็มไปด้วยเหล่าเด็กวัยรุ่นชายและหญิงหลายสิบคน พวกเขาเป็นเพื่อนเก่าของผมเอง

“อ้าว คิทชีเนะคุณมาแล้ว!” เทรุมิตะโกนขึ้นเมื่อเห็นผมเดินเข้ามา เสียงของมันทำให้คนอื่นๆ พากันหันมามองที่ผม

“โอ้ว เจ้าหน้าเถื่อนนี่หว่า ไม่สิ ทำไมมันดูขำขึ้นนะ”

“นี่เธอ คิทชีเนะคุณดูสูงขึ้นรีเปล่าเนี่ย”

“ฉันว่าเขาเปลี่ยนไปเยอะเลยนะ...”

เสียงซุบซิบของเหล่าเพื่อนเก่าดังขึ้นเมื่อเห็นผม

เฮ้ ไอ้หน้าปลาทูดตรงนั้นนะ ไม่อยากบอกว่าที่ดูขำขึ้นเป็นเพราะครีมจากโลกปีศาจเพี้ยย ส่วนคุณหญิงแวน เอ่อ...โนริโกะจัง ที่ผมสูงขึ้นเพราะว่าผมเล่นโยคะครับ ว่างๆ คุณลองไปเล่นดูบ้างก็ได้เนะครับ เผื่อได้จะสูงขึ้นแบบผม...

ไม่อยากบอกว่าสาวแวนที่ผมกล่าวถึง คุณเธอสูงไม่ถึงร้อยห้าสิบ เซนติเมตร โนริโกะจัง ฉันเข้าใจความรู้สึกของเธอดี

โยคะ บันไซซซ!!!

“โง่เทรุมิ สวัสดิ์ทุกคน” ผมส่งยิ้มให้เป็นเชิงทักทาย อย่างน้อยๆ พวกเขาก็ยังไม่รู้เรื่องที่ผมเป็นลูกครึ่งปีศาจ...

“เอาเป้ไว้ในรถเลยครับ” เทรุมิบอกผม ผมก็พยักหน้ารับและเดินเอากะเป๋าสะพายไปใส่ไว้ท้ายรถ คราวนี้ผมมาคนเดียววนะครับ ไม่ได้พาเลียมาด้วย เพราะผมบอกครอบครัวว่าจะมาเที่ยวกับเพื่อนๆ มนุษย์ ขึ้นพาเลียมาด้วยแล้วเกิดความแตกขึ้นมา มีหวังสภาพปีศาจคงปรับเงินผมอีกแน่นอน

“หือ!? คุณดูล้ำขึ้นนะเนี่ย” เทรุมิทัก เมื่อเห็นผมยกกระเป๋าสายขนาดใหญ่ใส่ไว้ด้านข้างของรถบัส

ก็ไม่แปลก สี่เดือนมานี้ผมออกกำลังกายทุกวัน ฝึกฝนกับอาเจ็ตตลอด ที่ถ่วงน้ำหนักในตอนนี้นี้ผมก็ใส่เอาไว้ด้วย ไม่อยากคุยว่าผมเพิ่มน้ำหนักเป็นยี่สิบห้ากิโลกรัมแล้ว

หนักชิบ...

“อ้อ ฉันเล่นฟิตเนสนะก็เลย...”

“หิ นายมันก็แค่ทำให้ภายนอกของตัวเองดูแข็งแกร่งขึ้น เพื่อปิดบัง

ความอ่อนแอที่แท้จริงของนาย...” เด็กหนุ่มร่างยักษ์คนหนึ่งพูดแทรกขึ้นมา

“แม็กซ์...” ผมเอ่ยพร้อมกับหันหน้าไปมองมัน เจ้านี้สูงถึงร้อยแปดสิบกว่าเซ็นต์ ตัวก็หนา หน้าตาเหมือนกับ เอ่อ...ปลาบู่ชนเขื่อน ตอนผมอยู่ ม. ต้น ผมเคยมีเรื่องชกต่อยกับเจ้าหมอนี่ด้วย ซึ่งแน่นอนครับว่าผมแพ้ แหงละ ตัวผมตอนนั้นสูงไม่ถึงร้อยหกสิบเซ็นต์ หุ่นก็ยังขี้ก้างๆ แถมยังเป็นแค่มนุษย์ติดต่อยอีกต่างหาก อีกอย่างผมก็ถูกรุม...

“ไอ้เถื่อนแต่หน้าอย่างนาย มาที่นี่ทำไมวะ”

“ไอ้ นายควรจะไปกวาดห้องเหมือนอย่างที่คุณเคยทำนะ คิทชีเนะ” เสียงของชายอีกสองคนดังขึ้นมา แล้วด้านข้างของเจ้าแม็กซ์ก็ปรากฏร่างไอ้หนุ่มหมูตอนหน้าขึ้น กับเจ้าแวนที่สูงเหมือนเสาไฟฟ้า พวกมันทั้งสองเป็นลูกน้องของเจ้าแม็กซ์ ส่วนชื่อของพวกมันนั่นคือ...เอ่อ ขอโทษที่ผมจำไม่ได้

แหงละเป็นแค่ตัวประกอบเฉยๆ จะไปจำให้รกสมองทำไม

“นึกว่าใคร ที่แท้ก็เจ้าหมูสกปรกกับเจ้าเสาไฟฟ้าสี่ตანიเอง”

“เก!! ไอ้ไอ้ก่อน...”

“เกว่าใครวะ ไอ้เตี้ยม่อต่อนี้” ไอ้สองตัวที่มาใหม่กล่าวขึ้นพร้อมกัน แล้วมองผมด้วยสายตาขุ่นเคือง

“ปากดีขึ้นเยอะนี่ คิทชีเนะ” เจ้าแม็กซ์กำลังจะเดินเข้ามาหาผม

“เฮ้ยๆ พวกคุณ นี่เรากำลังจะไปเที่ยวกันนะ อย่าทำเสียบรรยากาศสิ” เทรุมิพูดพร้อมกับเดินเข้ามาแทรกระหว่างผมกับพวกมัน

“หิ ระวังตัวเอาไว้ คิทชีเนะ” แม็กซ์ขู่ผม มันหันหลังเดินกลับไป แต่ว่าผม...

“อะไรนะ? ระวังตัว? นี่นายกลายเป็นพวกชอบขุดทองไปแล้วหรอ แม็กซ์” ผมกล่าวด้วยน้ำเสียงยียวน เจ้าแม็กซ์เมื่อได้ยินดังนั้นก็ชะงัก ส่วนไอ้เบ๊สองตัวเมื่อเห็นผมพูดแบบนี้ พวกมันก็...

“นายว่าจะไรลูกพี่เรวะ...” เจ้าอ้วนตะโกนพร้อมกับเหวี่ยงแขนที่อุดมไปด้วยไขมันใส่ผม ภาพที่ผมเห็นมันช่างเชื่องช้าเสียเหลือเกิน ผมเอี้ยวตัวหลบอย่างง่าย ๆ ส่งผลให้มันล้มกลิ้งเป็นโองมังกกรกลิ้งทันที

ส่วนเจ้าแวนเองก็กำลังจะตอยผมเช่นกัน แต่ว่า...

“หยุด ชี้นะ...” เสียงของเจ้าแม็กซ์ดังขึ้นทำให้ไอ้สี่ตาชะงักหมด ชี้นะ? นั่นชื่อเอ็งหรือวะ ทำไมไม่เปลี่ยนเป็นเสไฟฟ้าคูก? คอเปิดคูก? หรือเป-รคูกอะไรพวกนี้แทนละ ชี้อชี้นะสำหรับแกมันฟังดูดีเกินไปไหม

“กลัมากคิชี้นะ...หึๆ” เจ้าแม็กซ์หัวเราะแปลกๆ และหันหลังเดินจากไปพร้อมกับเจ้าแวน ส่วนไอ้อ้วนดำที่ลี้มอยู่เมื่อลุกขึ้นมาแล้ว มันก็วิ่งตามทั้งสองไปทันที แต่ว่า...

โครม! เสียงดังขึ้นพร้อมกับที่ไอ้งไข่มุกกว่าร้อยกิโลกรัมลี้มลงไปกับพื้นดินอีกครั้ง เมื่อครู่ตอนมันวิ่งผ่านผมไป ผมก็เคียนเท้าออกไปขัดขามันเฉยๆ

“อุ๊ปส์! ขอโทษทีวะ ปีศาจหมูคูก พอดีเท่ามันไปเอง...” ผมพยายามทำน้ำเสียงให้จริงจังสุดๆ เจ้าอ้วนค่อยๆ ลุกขึ้น มันมองหน้าผมปานจะกินเลือดกินเนื้อ แต่แล้วเจ้าแม็กซ์ก็เรียกเจ้าหมูสกปรกนี้กลับก่อน มันส่งเสียงพึดพาดอย่างไม่พอใจแล้วเดินตามไป

“เหอะ...” ผมพ่นลมหายใจออกมาที่หนึ่ง ถ้ามีเรื่องกันจริงๆ ผมกลัวว่าผมจะยังมือไม่อยู่ จนผลอกทำพวกมันเข้าโรงพยาบาล ก็แน่นอนแหละครับตอนนี้ผมเป็นปีศาจนี่นา ไม่ใช่หนูวาที่แสนอ่อนด้อยแบบเดิมอีกต่อไปแล้ว

“หรือว่า จัดการมัน แล้วแกล้งทำเป็นว่าเกิดอุบัติเหตุดีวะ” ผมเพิ่มพาดคนเดียวขณะคิดแผนชั่วอยู่ ถ้าให้พวกมันสามตัวไปแคมป์ด้วยคงแข็งน่าดู เอาใจดีครับทุกท่าน ช่วพวกมันหมกท่อนนี้เลยดีไหม หรือแปลงร่างเป็นปีศาจหมายักษ์แล้วหลอกให้พวกมันเป็นบ้าดี

อืมมม หลังคาแดงก็เหมาะกับพวกมันดินะ

“เมื่อก็คุณว่าอะไรนะครับ” เทรุมิที่อยู่ข้างๆ ผมถาม

“อ้อ ฉันแค่บอกว่า การไปเที่ยวครั้งนี้มันคงจะไม่มีอุบัติเหตุอะไรเกิดขึ้นหรอกนะ” ผมแถม ลองคิดๆ ดู ทำไมอยู่ๆ ผมถึงได้เอ่ยอะไรที่มันอับมงคลแบบนั้นออกไปกันนะ

“อะๆๆ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกครับเชื่อผมสิ” เทรุมิหัวเราะ

“ฉันก็ว่านั่นแหละ...” ผมชะงักเมื่อเหลือบเห็นเด็กสาวที่อยู่ด้านหลังเจ้าเทรุมิ เธอคนนั้นเดินยิ้มเข้ามาหาผม

เรือนผมสีแดงเข้มเหมือนสตรอว์เบอร์รี นัยน์ตาสีชมพูอ่อนสดใสเปล่งประกาย ใบหน้าที่ยิ้มแย้ม รอยยิ้มอันซุกซนของเธอดูน่ารักเหมือนของปีศาจตัวน้อย ท่าทางของเธอแสดงให้เห็นลักษณะนิสัยใจคอว่า เป็นผู้หญิงแก่นแก้ว อารมณ์ดี เธอสวมเสื้อสีแดงแขนสั้นลายสกอตเข้ากับกระโปรงยีนมินิสเกิร์ต

ออว่าบางอย่างที่แผ่ออกมาจากตัวเธอดึงดูดสายตาของเพื่อนทุกคน ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย แน่นนอนรวมทั้งผมด้วย

เธอยิ้มอย่างร่าเริงเมื่อมองมาที่ผม แล้วเอ่ยคำพูดด้วยน้ำเสียงสดใสแผ่ความปิติยินดีว่า

“วา!!!”

2

เดินทาง

“...” ผมได้แต่เงิบกับภาพที่เห็น เธอดูเปลี่ยนไปจากครั้งสุดท้าย
ที่เราเจอกันมาก จะว่ายังไงดีล่ะ เธอดู...

สวดยขึ้นเยอะเลย

“อ้าว มาแล้วหรือครับคุณเวन्दี้ แบบนี้ก็ครบทุกคนแล้วสินะ” เทรุมิ
ที่อยู่ข้างๆ ผมพูดกับเธอ

ชื่อเต็มของเธอ คือ เวन्दี้ เบรสปอร์ด

ได้ยินมาว่าเธอมีเชื้อรัสเซียอยู่หน่อยๆ สังเกตจากผมสีแดงเข้มที่เหมือนกับ
กับสตอร์วเบอร์รี่อันเป็นเอกลักษณ์ของเธอ

“ไอ้ส โยชิคาว่าคุง สวิสตี้จ๋า” เวन्दี้กล่าวด้วยน้ำเสียงว่าเร่ริงพร้อมกับ
ส่งยิ้มให้

โยชิคาว่าเป็นนามสกุลของเทรุมิมันครับ ที่ประเทศญี่ปุ่นเราจะเรียก
ชื่อจริงของกันและกันกับคนในครอบครัว หรือคนที่สนิทเท่านั้น ที่ผมเรียกเจ้า
เทรุมิด้วยชื่อจริงเป็นเพราะมันบอกให้ผมเรียก กรณีของเวन्दี้ก็เช่นกัน เธอให้

ทุกคนเรียกเธอว่าเวนดี้

“อ่า ฉันขอไปบอกให้ทุกๆ คนขึ้นรถก่อนนะครับ” เทรุมิบอกแล้ว ปลีกตัวออกไป ดูเหมือนว่ามั่นคงเข้าใจสถานการณ์ในตอนนี้อย่างดี

“โง่ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ” เวนดี้กล่าวขึ้นมาในขณะที่ผมได้แต่ยืนอึ้ง

“เห...นายดูสูงขึ้นปะเนี่ย ห้าเดือนก่อนจำได้ว่านายกับฉันยังสูงเท่ากันเลยนี่นา” เธอพูดพร้อมกับขยี้งำแล้วเข้ามาประชิดตัวผมเพื่อดูความแตกต่าง

“อ้อ กะ ก็กินนม เล่นโยคะ ฟิตเนส นอนแต่หัวค่ำ ทุกวันนะ” ผมอึ้งเล็กน้อย

“นั่นหรอ วันหลังฉันคงต้องลองไปทำตามดูบ้างแล้ว”

“อะ อ่า มาเถอะ เดี่ยวฉันยกไปเก็บให้” ผมบอกเธอพร้อมยกกระเป๋าเป้ของเธอไปใส่ไว้ที่ช่องเก็บสัมภาระทันที

“ขอบใจนะ แหมๆ ยังเป็นสุภาพบุรุษเหมือนเดิมเลย”

“ฮะๆๆ นั่นหรอ...” ยังไม่ทันที่ผมจะกล่าวจบ เธอก็เอามือทุบต้นแขนผมเบาๆ ตอนที่ผมกำลังยกของอยู่

“ผลจากการเล่นฟิตเนสสินะ แบบนี้ค่อยๆ ฝึกมีเนื้อหนังหน้อย สงสัยอยู่โรงเรียนใหม่ นายคงมีสาวๆ มาติดตริ้มเลยละสิ” เธอถาม

“ฮัดชีวิตว! ออ้ย...ไม่ได้กลับมาตั้งนานอากาศที่นี่มันเย็นลงรึยังไหนะ” เสียงของเด็กสาวเรื้อนผมสีเงินดังขึ้น ขณะเดินชมสวนแห่งเอเดนบนสวนสวรรค์ เธอคือธิดาเพียงคนเดียวขององค์ราฟาเอล

ถูกต้องแล้ว ฐานของเธอนั่นเป็นถึงเจ้าหญิงแห่งสวนสวรรค์

รูปร่างอันงดงามราวกับประติมากรรมชิ้นเอก ใบหน้าที่นวลผ่อง ผิวพรรณที่เปล่งประกายเมื่อกระทบกับแสงอาทิตย์ ทำให้ภาพของเธอในตอนนี้อยู่ราวกับเทพีในเทพนิยาย

“แค้ก ๆ...เมื่อกี้มันอะไรกัน นี่เราสลักเลือดงั้นหรอ” องค์หญิงแห่งเผ่าพันธุ์แวมไพร์กล่าว ขณะเช็ดริมฝีปากที่เปื้อนของเหลวสีแดง เมื่อครู่ตอนที่เธอดื่มมันจากแก้ว จู่ๆ เธอก็สลักขึ้นมา

“หรือว่ามีใครกำลังนินทาเราอยู่” เธอพิมพ์่า

“องค์หญิงเป็นอะไรไปเล่าขอรับ หรือว่าไม่สบาย” ราชวงศ์รักษ์เมชี้อถามอย่างเป็นกังวล เมื่อเห็นองค์หญิงเอลฟ์อัลเวล ว่าที่ราชินีคนต่อไปแห่งดินแดนเอเวอร์แลนด์จามขณะกินอาหารอยู่ อัลเวลส่ายหน้าเป็นคำตอบว่าเธอยังสบายดี

“บะ บ้าเหวอ อย่างฉันเนี่ยนะจะมีสาว ๆ มาชอบ ฮะ ๆ ๆ” ผมหัวเราะเสียงดัง เวนดี้เล็กคิ้วแปลกใจหน่อยๆ ที่เห็นผมกล่าวอย่างนั้น

เฮ้ ๆ ๆ ก็มันเรื่องจริงนี่นา หน้าเถื่อนๆ อย่างผมใครเขาจะแล ถึงแม้ช่วงหลังๆ มานี้พวกผู้หญิงที่โรงเรียนเซราฟิมจะเริ่มเข้ามาคุยกับผมแล้วก็ตาม แต่ก็เป็นการคุยทั่วไปนั่นแหละนะ...ไม่สิ...

“นี่นาย รบกวณช่วยฝากจดหมายนี้ไปให้ท่านมีเทียร์ด้วยนะ”

“นี่ๆ ถามหน่อยสิ ท่านมีเทียร์ตอนนี้ยังไม่มีแฟนใช่ไหม หืม?”

“เห็นนายสนิทกับท่านมีเทียร์ บอกหน่อยสิว่าเขาชอบอะไรบ้าง”

“เฮ้! นาย เอ่อ...รบกวณขอเบอร์คุณมีเทียร์หน่อยได้ไหม”

อืมมม...คิดๆ ดูแล้ว สาวๆ แต่ละคนที่เข้ามาหาผมนี้ หวังจะรู้จักกับไอ้หน้าหล่อมีเทียร์กันทั้งนั่นเลยนี่หว่า

“มีเทียร์ ดูเกลียดเอ็ง...” ผมพิมพ์่าเมื่อนึกถึงใบหน้าอันแสนหล่อเหลาของมัน

“หืม? เมื่อกี้นายว่าอะไรนะ” เวนดี้ที่จ้องหน้าผมอยู่ถามขึ้น

“อ๊ะ ฉันบอกว่าเธอเองก็ดูเปลี่ยนไปเยอะเลยนะ”

“หืมมม จังเหวอ ดูสวยขึ้นไซ้嘛” เมื่อเธอได้ยินผมกล่าวเช่นนั้น เธอก็หมุนตัวให้ผมดูรอบหนึ่ง คำพูดที่ดูเหมือนหลงตัวเองกับท่าทางของเธอ ทำให้

ผมยิ้ม

“อ้อ เธอสวยขึ้นเยอะเลยนะเวन्दี้” ผมบอกเธอและส่งยิ้มให้

“เหมียวๆ เต๋ยว้นหัดปากหวานนะ” เวนดียิ้มตอบและก็นั่งหลังเดินขึ้นรถบัสไป พวกคนอื่นๆ ก็เริ่มทยอยขึ้นไปกันแล้ว

“หวัดดีจ๊ะเวन्दี้” ผู้หญิงในห้องทักทายเวन्दี้ขณะที่เธอเดินขึ้นรถ ซึ่งเธอก็ทักทายตอบพร้อมกับรอยยิ้มอันสดใส

ไม่รู้ว่าทำไมเวลาอยู่กับผม เธอจะดูเหมือนคนหนูหลงตัวเองหน่อยๆ แต่พออยู่กับคนอื่นๆ เธอก็กลับกลายเป็นดาวโรงเรียนผู้เป็นที่รักของทุกๆ คน

“หึ...” ผมยิ้มขณะมองดูภาพนั้น

ณ ปราสาทของพระราชวังองค์ลูซิเฟอร์ จักรพรรดิแห่งโลกปีศาจ

“ลิลิธ มายอันนี่ อีกสองเดือนนี้ลูกจะไปจากแต่ดิดี้จริงๆ เหรอ” องค์ลูซิเฟอร์กล่าว จนถึงตอนนี้เขาก็ยังเฝ้าถามลูกสาวคนเล็กทุกวันว่าจะไปที่นั่นจริงๆ น่ะหรอ

ไปโรงเรียนเซราฟิม

“ระดับอันนี้ลูกกรักแล้ว ไม่ต้องเรียนก็ได้เนี่ยนา ทำไมต้องไปจากแต่ดิดี้ด้วย” คำพูดและท่าทางของเขาทำให้ภาพพจน์ลูซิเฟอร์ผู้นำเกรงขามในเทพนิยายต้องพังทลาย

“ท่านพ่ออะ ลูกก็บอกไปแล้วเนี่ยนา เข้าสี่ถามอยู่ได้” สาวงามผมแดงกล่าว เธอทำกำมือป้อง แม้แต่เธอเองที่เป็นลูกสาวก็ยังไม่ยอมเชื่อเหมือนกันว่า นี่นะหรอ! ลูซิเฟอร์ในตำนาน

“ทำไมลูกต้องไปด้วยอ้า หรือว่าที่โรงเรียนนั่นมันมีอะไรที่ลูกต้องการ” จักรพรรดิสูงสุดของโลกปีศาจกล่าว เขาค่อยๆ หรีดตาลง

“ปะ เปเล่า แค่ ด...ตะ ได้ยินมาว่าลูกของท่านสูงไมเคิลเพื่อนเก่าท่านพ่อ ที่เห็นในทีวีตอนนั้นก็เรียนอยู่ที่นั่นด้วย ก็เลย...” สาวผมแดงตะกุกตะกักขณะบิดตัวไปมาเหมือนเด็กสาวที่กำลังเขินอาย

“หึม? หมายถึงอวาลอนลูกของไมค์ก็นั่นะหรอ”

“นะ นั่นแหละ!!! ลูกก็แค่อยากเห็นหน้าเขาเฉยๆ ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอกนะ ไม่ได้อยากจะไปอยู่ใกล้เขา หรือไปขอเขาแต่งงาน ไม่ใช่อะไรแบบนั้นหรอกนะ” เด็กสาวบอกกับผู้เป็นบิดาอย่างร้อนตัว ตอนนี้แก้มของเธอกำลังแดงเหมือนสีผม

“หืมมม จั่นเหรอก อย่างนั้นเองเหรอกเหรอก” จักรพรรดิลูซิเฟอร์เมื่อเห็นอาการบุนดรีคนเล็กก็พึมพำด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย พร้อมกันนั้นเขาก็ค่อยๆ เดินเข้ามาหาเด็กสาว แล้วจับบ่าทั้งสองของเธอเอาไว้

สายตาลูซิเฟอร์ตอนนี้ดูจริงจังจนน่ากลัว ลิลิธเริ่มรู้สึกได้ถึงบรรยากาศแปลกๆ ที่แผ่ออกมาจากร่างของผู้เป็นบิดา

“เอือก” เธอกลืนน้ำลาย ลิลิธไม่ได้เห็นท่านพ่อเป็นแบบนี้มานานแล้ว หรือเขาจะโกรธเรื่องที่เธอจะไปจากเขาจริงๆ

ยังไม่ทันที่เธอจะได้คิดอะไรต่อ องค์ลูซิเฟอร์ที่อยู่เบื้องหน้าเธอก็กล่าวประโยคที่เธอไม่คาดฝันว่าจะได้ยินออกมา

“เอาเลยลูกรัก แด่ดีส์สนับสนุนเต็มที่ อย่าไปยอมแพ้ลูกของเจ้าราฟมันล่ะ”

องค์หญิงแห่งโลกปีศาจถึงกับเงิบเมื่อเจอประโยคนี้เข้าไป

“สวัสดิ์ครับคุณลุง” ผมกล่าวทักทายคุณลุงคนขับรถขณะที่เดินขึ้นรถบัสน์ ผมรู้จักกับเขามาก่อน เขาเป็นลุงของเวนดี้

“อ้าว ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคิซึเนะคุง ดูหล่อขึ้นนะเนี่ยเรา” คุณลุงเอ่ยชมผม

อ้า คุณลุงครับ คุณลุงเป็นคนแรกเลยนะครับที่ชมผมแบบนี้ นี่ถ้าเกิดคุณลุงเป็นสาวสวยหุ่นสะบึ้ม ผมกระโดดกอดพร้อมกับหอมแก้มคุณลุงไปแล้ว

“ฮะๆๆๆ คุณลุงเองก็ยังคงดูดีเหมือนเดิมนะครับ” ผมยิ้มบอกเขา

เอาน่า เมื่อเขาชมมาเราก็ต้องชมเขากลับสิครับ มันเป็นกฎ

“นั่งไหนดีวะเนี่ย...” ผมพึมพำเมื่อมองหาที่นั่ง ก็นะ รถมินิบัสมันจุได้น้อยกว่ารถบัสนปกติ

อิม ที่นั่งหลังสุดก็โดนไอ้สามตัวนั้นแย่งไปแล้ว เจ้าเทรุมิกก็มีสาว ๆ นั่งด้วยเช่นเคย ที่ว่างที่ยังเหลือก็...

“อะไรกัน ตรงนี้ก็ว่างอยู่ทนโท่ไม่เห็นหรือไง นายมัวแต่มองไปไหนกันยะ” เสียงใสๆ ของเวนดี้ดังขึ้น

อ่า จริงสินะ ที่ข้างๆ เธอยังคงว่างอยู่ แต่จะให้ผมไปนั่งตรงนั้นมันจะดีจริงๆ เหรอ...

“อ่าโทษทีๆ เอ่อ ที่ตรงนี้ ไม่มีใครนั่งใช่ไหม” ผมถามเธอ

“คิก นายนี้่น้ำ เร็วๆ รถจะออกแล้วนะ” เธอพูดก่อนจะส่งยิ้มให้ผม สุดท้ายแล้วผมก็ต้องมานั่งข้างๆ เธอ อ้อ มีอีกที่นั่งที่ยังว่างอยู่ แต่มันอยู่ข้างๆ คนขับ นี่ถ้าเวนดี้ไม่เอ่ยปากชวนผม ผมคงไปนั่งตรงนั้นแทนแล้วนะเนี่ย

“เฮ้อ ชอบนั่งติดกระจกไม่ใช่เหรอ” เวนดี้พูดพร้อมกับหลบให้ผมเข้าไป ที่ยังคงใส่ใจคนอื่นเหมือนเดิมเลยนะ

“ว้าว! ฉันไม่ได้ไปเที่ยวแบบนี้มานานแล้วนะเนี่ย มันต้องสนุกแน่ๆ เลยว่าไหม” เธอกล่าวอย่างตื่นเต้น พร้อมกับหันมาจ้องหน้าผมด้วยนัยน์ตาเปล่งประกาย

“อะ เอ่อ นั่นสินะ ฉันก็คิดงั้น...” น้ำเสียงผมฟังดูติดๆ ขัดๆ เมื่อได้ประสานสายตากับเธอ

เอาเถอะ ถือซะว่าไปเที่ยวพักผ่อนสักหน่อยก็แล้วกัน

ผมคิดในใจแล้วมองไปยังกระจกที่อยู่ข้างๆ ขณะที่รถเคลื่อนตัวออกจากโรงเรียนมัธยมต้นเซยริน

จะว่าไปตั้งแต่มีพลังมานี้ก็เจอแต่เรื่องหนักๆ ทั้งนั้นเลยแฮะ ขอไปเที่ยวพักผ่อนสบายๆ ซะหน่อยเหอะ

ภายในป่าลึกแห่งหนึ่งของจังหวัดฮอกไกโด ประเทศญี่ปุ่น

“แฮกๆๆ พ่อครับ แม่ครับ อยู่ไหน” วัยรุ่นคนหนึ่งร้องขึ้นขณะวิ่งอยู่ในป่า สีหน้าของเขาตื่นตระหนก หัวทั้งร่างมีบาดแผลหลายแห่ง

เมื่อเข้าพอเขาตื่นขึ้นมาก็พบว่า พ่อแม่ได้หายตัวไปจากเตียง เขาเลยออกตามหาทั้งคูภายในป่าลึกแห่งนี้ด้วยตัวคนเดียว แต่แล้วสิ่งที่เขาพบนั้น ไม่สิ...แต่สิ่งที่ตามเขามานั้น ทำให้เขาต้องวิ่ง วิ่งเท่านั้น วิ่งหนีเพื่อให้มีชีวิตรอด

“พ่อครับ แม่ครับ ผมกลัว ช่วยผมด้วย...”

ผลึกก! เขาสะดุดกิ่งไม้แถวนั้นจนล้ม เบื้องหลังของเขาเริ่มปรากฏเงาบางสิ่งซึ่งออกมาจากพุ่มไม้ สิ่งที่อยู่ตรงนั้นทำให้เขาใจหาย เพราะมันเป็นร่างของมนุษย์ มีหน้าซ้ำยังมีก้นเกือบสิบคนได้

“โอ๊ะโอ้ หนูมน้อยผู้น่าสงสาร หลงทางอยู่หรือจ๊ะ” หญิงสาวที่อยู่ในกลุ่มนั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงเอ็นดู พลางเดินเข้าไปหาเด็กหนุ่ม

“ยะ อย่าเข้ามานะ...” เด็กหนุ่มร้องลั่น พยายามตะเกียกตะกายหนีอย่างสุดชีวิต

“อะไรกัน หนีพี่สาวทำไม พี่สาวน่ากลัวนั้นหรือ” หญิงสาวกล่าวพร้อมกับก้มตัวลงจับร่างเด็กหนุ่มไว้

“อะ...ผมเห็น พวกคุณไม่ใช่มนุษย์...”

“เห แล้วเธอคิดว่าพวกพี่เป็นอะไรกันล่ะจ๊ะ” หญิงสาวถาม เธอหันกลับไปมองคนอื่น ๆ ที่อยู่ด้านหลัง

“นี่ นายบอกว่าสามีภรรยาคุณใช้งานได้แล้วเจ้าหนูนี่ละ” เธอพูดกับชายคนหนึ่งที่อยู่เหมือนจะเป็นหัวหน้าของกลุ่มนี้

“...” ชายหัวหน้ากลุ่มไม่กล่าวอะไร เขาเพียงแค่หันหลังกลับแล้วเดินจากไปเท่านั้น

หญิงสาวเมื่อเห็นท่าทางของผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มก็เผยยิ้มออกมา

“เห...แสดงว่าได้สินะ” เธอกล่าวอย่างอารมณ์ดี ไม่ใช่เฉพาะแค่เธอเท่านั้น เหล่าชายหญิงคนอื่น ๆ ก็ส่งเสียงร้องดีใจเช่นกัน

“อ้อ หลายอาทิตย์ที่ผ่านมาได้กินแต่เนื้อสัตว์”

“ใช่แล้ว มันเป็นอย่างไรที่โคตรจะเปื่อยเลยอะ”

“หึๆๆ ไม่ได้ล้มลงเนื้อมนุษย์มานานแค่ไหนแล้วนะ”

หลากหลายเสียงดังขึ้น ขณะจับจ้องไปที่ร่างของเด็กหนุ่มด้วยสายตา

หิวกระหาย

“อย่างที่ได้ยินแหละนะจ๊ะ หนูน้อย...” หญิงสาวบอกกับเด็กหนุ่มด้วยเสียงอ่อนเสียงหวาน ขณะค่อยๆ ลูบไล้ใบหน้าของเขา

“พะ...พวกคุณจะทำอะไรกับผมครับ...” เด็กหนุ่มถามอย่างหวาดกลัว นัยน์ตาของเขาสั่นระริก แต่หญิงสาวที่อยู่เบื้องหน้าไม่ตอบ เธอยิ้ม ทันใดนั้น ใบหน้าของเธอก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป เขียวแหลมคมค่อยๆ ยื่นยาวออกมา

“ยะ อย...”

ขวักกก!!!

ยังไม่ทันที่เด็กหนุ่มจะส่งเสียงร้อง หญิงสาวที่เปลี่ยนสภาพก็กัดเข้าที่คอหอยของเขา แล้วกระชากออกมาทันทีจนศีรษะเขาขาดกระเด็น

ตุบๆ ตุบๆ ศีรษะของเขาตกลงมากลึงกับพื้นดิน เลือดสีแดงพุ่งออกจากร่างไร้วิญญาณ ซิลิมบริเวณโดยรอบให้กลายเป็นสีแดงฉาน

จ๋าๆ ทุบๆ ทุบๆ หญิงสาวที่กลายเป็นปีศาจร้ายลงมือกินร่างไร้วิญญาณนั้นอย่างหิวกระหาย เหล่าสมาชิกในกลุ่มคนอื่นๆ เองก็เช่นกัน พวกเขาต่างกรูกันเข้ามาเพื่อลิ้มลองอาหารอันแสนโอชะมื้อนี้

ช่างน่าเศร้าที่เด็กหนุ่มต้องมาพบกับเรื่องแบบนี้ เขาเพียงแค่ต้องการมาพักผ่อนกับครอบครัวเนื่องในวันเกิดของเขาเท่านั้น เขาเพียงแค่อยู่ผิดที่... ผิดเวลา

3

รักที่ไม่สมหวัง

ตอนนี้ผมมองวิวข้างทางระหว่างไปจังหวัดสอโกโต เห็นเจ้าเทรุมิ
บอกว่าพวกเราจะไปตั้งแคมป์ในป่าแถบนั้น ผมนั่งรถมาราวๆ ครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้แล้ว

“พี่...พี่...” เด็กสาวผมแดงที่นั่งอยู่ข้างๆ ผมกรนขึ้นมาเบาๆ เธอกำลัง
หลับโดยเอาหัวพิงไหล่ผม ถ้าพวกคุณได้มาเห็นภาพของพวกเราในตอนน
ี้ละก็ คงคิดว่าผมกับเธอเป็นคู่รักกัน แต่ว่า...

“นี่...” ผมหัวเราะออกมาทีหนึ่ง ขณะมองใบหน้าที่งดงามของเธอยาม
นิทรา

“นึกถึงตอนนั้นขึ้นมาเลยแฮะ” ผมพิมพ์

อา มันทำให้ผมนึกถึงเรื่องราวระหว่างผมกับเธอในสมัยก่อน ผมเคย
บอกพวกคุณไปแล้วใช่ไหมครับว่า เวนดี้เป็นรักแรกของผม

ราวๆ สองปีก่อน

หลังจากวันนั้นที่ผมกับเวนดี้ได้พูดคุยกันเป็นครั้งแรก เธอก็แวะเวียนเข้ามาคุยกับผมเรื่อยๆ ความสัมพันธ์ของพวกเราพัฒนาจนเรียกว่าเป็น ‘เพื่อน’ ก็คงจะได้ละมั้ง กันะ ไฉนผมมันเป็นคนไม่ค่อยจะมีเพื่อนเท่าไรเนี่ย

“ตรงนี้ก็เอาสูตรแทนเข้าไปได้เลย โจทย์มันแค่ปรับเปลี่ยนรูปแบบ
ประโยคให้มันดูแปลกเฉยๆ แต่ว่าความหมายของมันก็ยังคงเหมือนเดิม” ผม
บอกเธอ ขณะที่เราตีวงหนังสืออยู่ในห้องสมุดโรงเรียนมัธยมต้นเซย์วิน

“อ้อ เข้าใจแล้ว ว่าแต่...” เธอพยักหน้ารับและข้อนตาขึ้นมามองผม

“ช่วยอธิบายให้ฟังใหม่ตั้งแต่แรกเลยได้ปะ...” เธอบอก

แล้วที่บอกว่าเข้าใจแล้วเมื่อไหร่ ก็มันหมายความว่าไงพะ

“อ่า...โอเค งั้นเรากลับไปที่พื้นฐานกันใหม่เลยดีกว่า” ผมเงิบไปครู่หนึ่ง
ก่อนจะบอกเธอไปแบบนั้น

“อะไรเล่า ต้องฟังนายอีกเป็นชั่วโมงหรอเนี่ย” เวนดี้ทำปากเบี้ยว

“ใช่แล้ว คราวนี้เธอต้องจดตามที่ฉันบอกด้วย สูตรไหนที่สำคัญก็เขียนมันซะ สามารถไปเลย” ผมบอกเธอเสียงดู ซึ่งพอเธอได้ยินก็ปั่นอุบิบอย่างไม่พอใจ

สมัยที่ผมเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น คณะแนสของผมจัดอยู่ในระดับท็อปของโรงเรียนมาโดยตลอด ถึงแม้ในเรื่องของกิจกรรมบางอย่างผมจะไม่ผ่านก็เถอะ อย่างในชั่วโมงเรียนพละ ซึ่งเด็กผู้หญิงกับเด็กผู้ชายจะแยกเรียนคนละที่ พวกผู้หญิงไปที่โรงยิม ส่วนพวกผู้ชายเรียนกลางสนาม เมื่อถึงเวลาจับคู่ซ้อม ผมก็มักจะเป็นเศษๆ หรือเวลาที่ต้องเล่นฟุตบอลกันเป็นทีม ก็ไม่มีทีมไหนรับผมเข้า

อ้อ เจ้าเทรุมิเคยชวนผมอยู่ แต่ก็นะครับ พอเอาเข้าจริงๆ พวกคนใน
ทีมต่างไม่มีใครส่งบอลให้ผม

น่าเศร้าร้านนานแท้...

“สูตรนี้ต้องเขียนสามารถบเลี่ยนงั้นหรอ...” เวนดี้พิมพ์มาขณะจดสูตร ภาพ
ของเธอในตอนนั้นทำให้ผมยิ้มออกมาหน่อยๆ

อ้า ไม่อยากเชื่อเลยแฮะ ว่าดาวโรงเรียนอย่างเธอจะมาอยู่ต่อหน้าผม แบบนี้ ไม่สิ ก็ตอนนี้ผมกับเธอเป็นเพื่อนกันแล้วนี่นา แต่ก็อย่างว่าแหละครับ เธอก็ใจดีแล้วก็สนิทกับทุกๆ คนแบบนี้เสมอนั่นแหละ

“วา...วา!” เสียงของเวन्दี้ทำให้ผมหลุดจากภวังค์

“อ๊ะ ขอโทษที พอดีกำลังคิดอะไรเพลินไปหน่อยนะ” ผมขอโทษเธอ ซึ่งเธอก็บ่นใส่ผมใหญ่ บอกว่าที่เธอเหม่อนิดๆ หน่อยๆ ผมยังดูเธอ แล้วนี่ผม กลับเป็นฝ่ายเหม่อเองซะได้

เพื่อนนั้นหรือ ถึงแม้ผมกับเธอจะเป็นเพื่อนกันจริงๆ แต่ว่าผมไม่ได้คิด กับเธอ...แค่เพื่อน

ความรู้สึกบางอย่างเริ่มก่อตัวขึ้นภายในจิตใจของผม เพราะความใกล้ชิด ตอนขึ้น ม. สาม พวกเรากียังคงสนิทกันเหมือนเดิม จนบางครั้งคนอื่นๆ หลงคิดว่าผมกับเธอเป็นแฟนกัน สร้างความไม่พอใจให้กลุ่มแฟนคลับเธอเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะไอ้พวกตัวผู้ทั้งหลายแหล่ ไม่อยากใ้ว่าตอน ม. สาม ผม วิ่งเร็วเป็นพิเศษ ใช่แล้ว เพราะหนั้ไอ้พวกนี้บ่อนั่นแหละครับ อ้อ ผมเก่งเรื่องการพรางตัวและหลบซ่อนด้วยนะ ฮะๆๆ

เคยมีคนถามเธอว่าเธอชอบผมรึเปล่า แหะละครับ เธอเป็นถึงดาวโรงเรียนย่อมเป็นที่หมายปองของเหล่านักเรียนชายอยู่แล้ว อีกอย่างเธอเองก็ ยังโสด

‘บ้าเหวอ พวกเราแค่เป็นเพื่อนกันเท่านั้นเอง’ เธอปฏิเสธ ถึงแม้ว่า ตอนนั้นผมจะหลงคิดเข้าข้างตัวเองว่าเธอแค่อาย เลยพูดออกไปแบบนั้น แต่พอได้ยินเธอพูดแบบนี้แล้ว ผมก็รู้สึกแน่นที่หน้าอกแปลกๆ

พวกเราเคยเด็ดด้วยกัน...ในความคิดผมนะครับ ถึงแม้ความจริง
แล้วเธอก็แค่ชวนผมไปซื้อของเฉยๆ เอ้อ เธอเคยมาเที่ยวบ้านผมด้วยนะ ตอน นั้นคนที่ตกใจที่สุดคงเป็นลิเวียละมัง หลังจากเวन्दี้กลับไป ลิเวียพุ่งอัดผมใหญ่ เลย เป็นเพราะอะไรกันนะ รึว่าลิเวียจะไม่ชอบที่ผมมีเพื่อน

คุณแม่ของผมท่านก็ไม่ได้ว่าอะไร เพียงแค่บอกว่าดีแล้วที่ผมมีเพื่อน

แต่คุณพ่อนี่สิ คุณพ่อบทบาผมครึ่งหนึ่ง ก่อนกล่าวประโยคที่จนถึงทุกวันนี้ผมก็ยังไม่เข้าใจว่า

‘เอาเลยลูกว้า พ่อสนับสนุนฮาเริ่มเต็มที’

ฮาเริ่ม? เอ่อ พ่อครับ พ่อรู้ไหมครับว่านอกจากเอนต์แล้ว พวกผู้หญิงที่โรงเรียนแทบไม่เข้าใจผมเลย อีกอย่างที่ว่าฮาเริ่มนี้หมายความว่ายังงัยกันเนี่ยยย!?

พอพ่อผมกล่าวจบ ลิเวียก็พุ่งอัดชายโครงซ้ายของพ่ออย่างแรง จนตัวเขากระเด็นติดผนังกำแพง ด้วยเหตุผลอะไรผมเองก็ไม่ทราบ

ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับเอนต์ก็ยังคงพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จนผมเริ่มมั่นใจแล้วว่าเธอชอบผม เพราะเท่าที่สังเกตดู แม้ว่าเธอจะสนิทกับคนอื่น ๆ แต่ผู้ชายที่เธอคุยด้วยมากที่สุดก็คือผม และสิ่งที่ยืนยันความคิดของผมในตอนนั้นก็คือ ซ็อกโกแลตในวันวาเลนไทน์จากเธอ

แม้ว่าเธอจะบอกว่า ที่เธอให้ผมเป็นแค่ซ็อกโกแลตตามมารยาทก็เถอะ แต่ซ็อกโกแลตที่ผมได้จากเธอมันก็แตกต่างกับของคนอื่นๆ อยู่นะ มันดูใหญ่กว่าหน่อยๆ มั้งนะ...

ที่ประเทศญี่ปุ่นมีวันที่เรียกว่า วันไวต์เดย์ คือ วันที่ 14 มีนาคม เป็นวันที่ผู้ชายจะเป็นฝ่ายให้ของขวัญฝ่ายหญิงคืนบ้าง สำหรับผม ผมจะให้ซ็อกโกแลต ซึ่งใช้เวลาฝึกเกือบๆ อาทิตย์ได้ ตอนแรกผมเกือบทำเคັไปให้เธอด้วยซ้ำ แต่คิดๆ ดูมันคงเวอร์เกินไป

แบบปกตินี้แหละดีที่สุดแล้ว อย่างน้อยๆ ผมก็มั่นใจเรื่องรสชาตินะครับ ตอนผมเอาไปให้เธอ แม้เธอจะได้รับจากคนอื่น ๆ จนล้นหลามแล้วก็ตาม แต่ยังรับของผมเอาไว้ เธอดูแปลกใจหน่อยๆ ที่ผมทำด้วยตนเอง

“เห...รู้อยู่หรือนายทำอาหารเก่ง แต่ไม่นึกว่านายจะทำขนมเป็นด้วยนะเนี่ย” เธอกล่าวขณะรับซ็อกโกแลตจากผม

“กะ ก็นะ ชมรมทำอาหารของฉันเขาก็สอนมาบ้าง”

ครับ ผมอยู่ชมรมทำอาหาร ซึ่งมีผู้ชายอยู่ร่วมทั้งผมเจ็ดคนพอดี ที่เหลือ

เป็นผู้หญิงมีประมาณหกสิบคนได้ ส่วนไอ้ผู้ชายหกคนที่ว่านี้ สามคนเป็นเกย์ อีกสามคนเป็นคุณนาย

อืมมม เอาเถอะ อย่างน้อยพวกเขาหรือพวกเธอก็เป็นคนดีละนะ

พวกผู้ชายคนอื่นในห้องต่างลงชมรมกีฬาทั้งหมด ไอ้ผมก็ยังเป็นคนที่ไม่ชอบเล่นกีฬาเป็นทีมด้วยสิ อีกอย่างผมชอบทำอาหาร อยู่ชมรมนี้ก็ดี แม้ว่าหลังจากที่คนอื่นๆ รู้ว่าผมอยู่ชมรมทำอาหารแล้ว พวกมันจะเริ่มมองผมแปลกๆ ก็ตาม

“ชอบใจนะว้า” เวนดี้กล่าว เธอส่งรอยยิ้มอันแสนสดใสให้ผม

อ้อ...นี่สินะคือสิ่งที่เรียกว่าความรัก ผมรู้สึกเหมือนผมกำลังจะบินได้ อย่างไม่รู้ยั้ง

ในที่สุดผมก็ตัดสินใจว่าจะสารภาพรักกับเธอ

หลังจากจบพิธีปัจฉิมนิเทศของทางโรงเรียน ผมก็นัดเจอกับเวนดี้ บอกเธอว่ามีเรื่องสำคัญที่จะบอก ไซ้แล้วครับ ผมคิดจะสารภาพรักกับเธอ จากนั้นเราก็จะไปกินเลี้ยงฉลองในห้อง ตามที่เพื่อนๆ ชวน ผมวางแผนไว้แบบนั้น

“เห็นเรอบอกว่าจะไปเรียนต่อมัธยมปลายที่โตเกียวสะ เราไปด้วยดีไหมน้า ไมสิ เราต้องไปด้วยให้ได้” ผมพูดกับตัวเองในกระจกภายในห้องน้ำ

โรงเรียนมัธยมปลายที่เวนดี้จะไปเรียนต่อ ความจริงผมก็สอบเข้าได้สบายๆ อยู่แล้ว ด้วยระดับคะแนนสูงสุดของโรงเรียนอย่างผม ไม่อยากชี้ไม้ว่าตอนสอบวัดความรู้ผมติดท็อปเทนของประเทศด้วยนะ ถ้าตอนนั้นผมไม่ท้องเสีย เพราะน้ำส้มของคุณบำหน้าโรงเรียนละก็ คะแนนคงดีกว่านี้แน่นอน

ในกระเป๋าใต้เสื้อกันหนาวของผมมีดอกกุหลาบสีแดงที่เธอชอบอยู่ สารภาพรักแบบนี้มันดูเซ็กซี่ไปไหมครับ...แต่ผมว่ามันก็คลาสสิกดีนะ

ผมจำเวลาในตอนนั้นได้แม่นยำ สีโม่เย็นพอดี พวกเรามีเลี้ยงฉลองกันตอนห้าโมง ผมกะว่าผมจะไปพร้อมกันกับเวนดี้เลย ถ้าผมกับเธอ...พวกเราได้เป็นแฟนกันแล้วนะ

พวกเรานัดเจอกันใต้ต้นไม้หลังโรงเรียน มีตำนานเล่าว่าถ้าสารภาพรักกันใต้ต้นไม้ต้นนี้แล้ว ทั้งคู่จะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป เป็นรักนิรันดร์ที่แม้แต่ความตายก็มีอาจพรากจาก

ตอนนี้เด็กนักเรียนต่างกลับบ้านกันไปหมดแล้ว และชั้นอื่นๆ ก็ปิดภาคเรียน ทำให้ผมกับเวนดี้อยู่กันสองต่อสองใต้ต้นไม้ในตำนานต้นนั้น บรรยากาศก็ดูเป็นใจ ถึงแม้พยากรณ์อากาศจะบอกว่าวันนี้ฝนจะตกก็เถอะ...

“หืมมม แปลกนะเนี่ยที่นายบอกว่ามีเรื่องสำคัญจะคุยกับฉัน” เวนดี้ลากเสียงยาวพร้อมกับจ้องหน้าผม เธอยิ้มให้ผมด้วย “ว่าแต่ว่ามีเรื่องอะไรกันเธอ คงไม่ใช่สารภาพรักใช่ไหมเนี่ย ฮะๆ” คำกล่าวของเธอทำผมสะดุ้ง

ใช่แล้ว ผมกำลังจะสารภาพรักกับเธอจริงๆ

“...” ผมไม่ตอบอะไร ทำให้เธอที่กำลังหัวเราะอยู่เงียบลง
ผมกำลังทำใจอยู่...แล้วในที่สุดผมก็...

“ฉันรักเธอเวนดี้ ได้โปรดเป็นแฟนกับฉันนะ” ผมกล่าวพร้อมกับมองเข้าไปที่นัยน์ตาของเธอ นัยน์ตาสีชมพูอ่อนอันงดงามคู่นั้น

ให้ตายสิ นี่ผมลืมเอาดอกไม้ในกระเป๋าให้เธอด้วย

ผมด่าความสะเพร่าของตัวเองอยู่ในใจ แต่แล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมกำลังคิดก็ต้องสลายหมด ทันทีที่เด็กสาวตรงหน้าได้พูดบางสิ่งบางอย่างกับผม

“ขอโทษนะ” เธอเอ่ยเบาๆ แล้วก้มหน้าลง

แค่คำพูดคำเดียว...แค่นั้นมันก็...

“...” ผมได้แต่เงียบ ตอนนี้สมองของผมขาวโพลน นี่ผมถูกปฏิเสธรักแล้วใช่ไหม

ผมควรจะทำยังไงดี...

“ฮะๆๆ อะไรกัน อะไรกันนน ฉันแค่พูดเล่นเฉยๆ เห็นเมื่อไหร่เธอหายไปฉันนี่จะมาสารภาพรัก ฉันก็เลยแกล้งคืนซะเลย” ผมกล่าวก่อนจะหัวเราะว่าขณะที่ในใจของผมนั้นกลับ...เจ็บ...ไม่สิ ความรู้สึกแบบนี้มันคืออะไรกัน

“ว้า” เวนดี้กล่าวเสียงค่อยขณะมองตามผมอยู่ ไม่ได้...ตอนนี้ผมจะสบตากับเธอไม่ได้

ไม่ได้เด็ดขาด

“เฮ้ย! ฉันล้อเล่นนะ ที่ฉันเรียกเธอมาก็แค่ฉันอยากจะบอกว่า ขอให้เธอ ไซคิตกับการสอบเข้าโรงเรียนที่เธอต้องการนะ” ผมพูดก่อนจะตบปากของเธอ อย่างเป็นกันเอง

ผมต้องไปแล้ว...ผมไม่สามารถอยู่ตรงนี้ได้แล้ว ผมรู้สึกว่าร่างกายของ ผมมันกำลังสั่นเพิ่ม...

“ฉันฉันไปก่อนนะ...”

“นายไม่มาด้วยเหรอ” ยังไม่ทันที่ผมจะหันหน้าหนี เวन्दี้ก็เอ่ยขึ้นมา

“หืม อ้อ ฉันว่าฉันจะไปต่อ ม. ปลายแถวๆ นี้นะ ใกล้บ้านดี อีกอย่าง เธอก็น่าจะรู้สิ ว่าฉันไม่ค่อยถูกกับพวกชุมนุมในเมืองเท่าไร” ที่ผมพูดแบบนี้ ออกไป...มันถูกแล้วใช่ไหม

“จะ...ฉันเหรอ ฉันก็ไซคิตนี่ะ” เธอกล่าว เหมือนกับว่าเธอจะยิ้มให้ผม ด้วย แต่ที่ผมไม่ได้มองมัน ผมจะมองมันไม่ได้ ไม่ฉันผมคง...

“อ้อ! ฉันคงต้องไปแล้ว คุณแม่โทร. มาพอดีเลย” ผมหยิบโทรศัพท์มือถือ ถูขึ้นมาดู แน่จนคิดว่ามันเป็นเพียงข้ออ้างที่ผมสร้างขึ้น

ผมหันหลังพร้อมกับรีบก้าวเท้าออกไปทันที แต่ว่าเธอก็เรียกผมเอาไว้ อีกครั้ง

“เดี๋ยวนะ...” ผมชะงัก แต่ไม่ได้หันกลับไปมอง ตอนนั้นผมรู้สึกที่ผมเริ่ม ที่จะทนมันไม่ได้แล้ว ความรู้สึกต่างๆ ภาพต่างๆ ที่ผมเคยวาดฝันเอาไว้ มัน กำลังพังทลาย

“งานเลี้ยงตอนเย็นนี้...นายไปอยู่ใช่ไหม”

“อ่า...แน่นอน...ฉันไปอยู่แล้ว” ผมตอบ พร้อมกับหันหน้ามามองเธอ ตอนนั้นผมกำลังยิ้มให้เธอ แม้จะเป็นเพียงรอยยิ้มจอมปลอมก็ตาม

พอผมบอกเธอเสร็จ ผมก็รีบเดินหนีออกมาทันที ผมรู้สึกว่าคุณจะเรียกผมอีกครั้ง แต่ผมก็ไม่ได้สนใจ ไม่สิ...ผมต้องไม่สนใจ

ผมก็หันหน้าเดินไปเรื่อยๆ อย่างไร้จุดหมาย ในที่สุดผมก็ตกลงมาตาม พยากรณ์อากาศ เนื้อตัวผมเปียกปอนไปหมด ผมเห็นผู้คนทั้งหลายบนในร่มต่าง

มองดูผม

“ก็...ก็ไม่แปลก คงไม่มีคนปกติที่โหดมาเดินตากสายฝนที่กำลังโหมกระหน่ำแบบนี้หรอก

สุดท้ายผมก็มาหยุดอยู่ที่สวนสาธารณะแห่งหนึ่ง เมื่อมองดูนาฬิกา ก็พบว่าเกือบหกโมงเย็นแล้ว เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ ฝนหยุดตกตอนไหนผมยังไม่รู้เลย...

ผมเก็บโทรศัพท์มือถือเอาไว้ในกระเป๋าเป้ข้างหลัง เมื่อเอาออกมาดูก็พบว่า มีอยู่สิบกว่าสายที่ผมไม่ได้รับ และคนที่โทร. ก็เป็นเธอ เวนดี้ เธอคงโทร. มาตามผมให้ไปงานเลี้ยง แต่ว่า...

“ขอโทษทีนะ...” ผมพิมพ์พาลางเงยหน้ามองท้องฟ้าสีคราม

อ้อ...นี่นะเธอฟ้าหลังฝน...มันก็ไม่เห็นจะสวยงามเหมือนอย่างที่คุณคิดเท่าไรเลยแฮะ

“ฮะๆๆ แหงละ อย่างเราใครเขาจะมาชอบ...” ผมหัวเราะพร้อมกับล้วงมือเข้าไปหยิบดอกกุหลาบสีแดงที่อยู่ข้างในเสื้อกันหนาว อย่างน้อยๆ มันก็ยังอยู่ดี

“รักครั้งแรก...ก็ผิดหวังซะแล้วแฮะ” ผมพิมพ์

ผมค่อยๆ เดินไปนั่งอยู่บนศาลาแถวนั้น ตอนนั้นในสวนสาธารณะมีผมอยู่แค่คนเดียว...ก็ดีแล้วละ

“น่าเสียดายนะ อุตส่าห์เลือกแกตั้งนาน” ผมกล่าวขณะที่มองดอกกุหลาบสีแดงในมือ สีของมันทำให้ผมนึกถึงเรือนผมสีแดงของเธอ...เวนดี้

“หิ...” ผมแค้นเสียงออกมา ก่อนจะวางดอกกุหลาบสีแดงลงบนโต๊ะข้างๆ

“ขอบใจที่เป็นเพื่อนกับฉันนะ เวนดี้” ผมพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ค่อยๆ หลับตาลงจนถึงสถานที่ที่ไม่มีใครนอกจากผมจะเข้าถึงได้ สถานที่ที่มีเพียงผมเท่านั้น สถานที่ที่มีชื่อว่า

ความมืดมิด...

อา...ความมืดอ้อ อย่างน้อยๆ ฉันก็ยังคงมีแกอยู่ แกเท่านั้น...

ที่อยู่ข้างกายฉันเสมอมา...

หลังจากวันนั้นเวนดี้ก็พยายามโทร. ติดต่อผมมาโดยตลอด แต่ผมปิดโทรศัพท์มือถือเอาไว้ เธอเคยโทร. มาที่บ้านผมด้วยหลายครั้ง แต่ผมก็ขอให้คุณแม่บอกเธอไปว่า ในช่วงปิดเทอมนี้ผมไปอาศัยอยู่กับญาติที่ต่างจังหวัด

ผมกับเวนดี้ไม่ได้พบกันอีกเลยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา คุณแม่เล่าให้ฟังว่า วันที่ไปส่งผมที่สนามบินไปโรงเรียนเซราฟิม พอพวกท่านกลับมา ก็พบเวนดี้ที่ยืนรออยู่หน้าบ้าน

คุณแม่บอกเธอไปว่า ผมย้ายไปเรียนที่อื่นแล้ว ท่านบอกว่าตอนนั้นเธอเพิ่งแค้มป์รับทราบแล้วก็กลับไป เธอไม่ได้กล่าวอะไรต่ออีกเลย...

4

น้ำหนักไม้

นั่นละครับ คือเรื่องราวทั้งหมดของผมกับเวนดี้ หลังจากที่ผม
ยื้อความกันให้ฟังแล้ว ตอนนี้พวกคุณเองก็คงจะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง
ผมกับเธอกันอย่างคร่าวๆ แล้ว ใช่ไหมครับ

สรุปก็คือ เธอเป็นเพื่อนเก่าผม และก็เป็นที่รักแรกที่ไม่สมหวังของผม
นั่นเอง

“...”

ให้ตายสิเคลวิน ไม่น่าเล่าให้พวกคุณฟังเลยแฮะ เกิดรู้สึกมันท้อชีวิตขึ้น
มาตึงๆ

“เอาเถอะ มันก็เป็นแค่อดีตแหละนะ” ผมกล่าว

กลับมาที่ปัจจุบันกันดีกว่าครับ ช่างหัวอดีตมันเถอะ!

“หืม เมื่อก่อนายพูดว่าอะไรหรอ” เวนดี้ที่เมื่อก่อนหลับอยู่ข้างๆ ผมพูดขึ้น

มา

เมื่อเธอลืมตาก็พบว่าตัวเองกำลังเอนศีรษะพิงไหล่ผมไว้ ผมเห็นเธอ

แสดงสีหน้าตกใจแวบหนึ่ง ก่อนจะรีบผละตัวออกไปทันที เห็นท่าทางของเธอ แล้วผมแทบจะกระอักเลือดออกมา

อะเหือออ!!! นี่ตูมันน่ารังเกียจขนาดนั้นเลยรี เคลวิน

“อ๊ะ! ขอโทษทีนะ พอดีเมื่อคืนฉันดูทีวีดึกไปหน่อยนะ เช้านี้ก็เลยง่วงแฮะๆ” เธอบอกผมก่อนจะหัวเราะแห้งๆ

“ไม่เป็นไร ก็ดีเหมือนกัน ฉันเองก็เพิ่งรู้นะเนี่ยว่าเธอเป็นคนนอนกรน แถมยังนอนน้ำลายยืดด้วย”

แน่นอนครับว่าผมล้อเธอเล่น แต่ว่าเธอคง...

“หา!!!” เสียงอุทานของเธอดังขึ้นมาทันที ทำให้พวกคนอื่นเกือบทั้งหมดบนรถหันมามองที่พวกเรา

“โทษที” เมื่อเธอรู้ตัว เธอก็กล่าวขอโทษพร้อมกับส่งยิ้มแสนอ่อนหวานให้ทุกคน แล้วกระซิบบอกผมว่า “อะ ฉันไม่ได้นอนกรนสักหน่อย ละ แล้วก็ไม่ได้น้ำลายยืดด้วย”

ไม่ยากบอกว่าท่าทางของเธอในตอนนี้อยู่เหมือนกับเด็กน้อยเวลาพูดแก้ตัวเลยครับ

เฮ้ๆ ผมก็แค่ล้อเธอเล่นเฉยๆ นะ ทำไมเธอถึงร้อนตัวแบบนี้ด้วย หรือว่าเธอนอนน้ำลายยืดจริงๆ

“ไม่เป็นไรหรอก อย่างน้อยๆ เสียงกรนของเธอก็ยังดีกว่าเจ้าสามตัวนั้น” ผมพูดพร้อมกับชะเง้อคอไปดูที่นั่งแถวหลังสุด ใต้สามหนอนที่ผมพูดถึงตอนนี้ยัดที่นั่งแถวหลังที่จุได้เกือบห้าคนเป็นที่นอน เจ้าแม็กที่นั่งตรงกลางขนาดด้วยเบาะทั้งสอง ไม่ยากบอกว่าสภาพพวกมันตอนนี้ดูอนาถมาก นอนกรนอ้าปาก และนั่นอะไรจะนะ น้ำลายแน่เหวอ ทำไมมันถึงยืดยาวได้ขนาดนั้นโคตรซกมก...

อีกอย่าง พวกมันดันกรนพร้อมกัน เสียงกรนอันแสนทุเรศของพวกมันดังมาถึงผมที่นั่งอยู่แถวหน้าๆ เลย

น่ารำคาญชะมัด ใช้พลังปีศาจดัดขี้มูกเข้าปากพวกมันเลยดีไหมครับ ผมแม่นนะขอบอก

“ฉันบอกว่า ฉันไม่ได้กรนังเสါ!!!” เวนดี้พูดขึ้นมาอีกครั้ง เธอใช้แขน
เรียบบางของเธอล็อกหัวผมเอาไว้

“อ้อก” ผมร้อง ใต้เจ็บนะมันไม่ค่อยเท่าไรหรอก แต่ว่า...

ไอบางสิ่งบางอย่างที่แสนจะนุ่มนวลที่กำลังดันหัวของผมอยู่นี้มันคือ
อะไร มันคือหน่มน้มใช่ไหม!? เวนดี้ นี่เธออึดขนาดนี้เลยหรอ!!!

“...” ผมได้แต่เสียบ ขณะที่เธอดำผมด้วยความเร็วราวกับยิงปืนกล แล้ว
ออกแรงรัดคอผมมากยิ่งขึ้น แถมเธอยังกดหัวของผมมากกว่าเดิมอีก

ไม่ได้ว้าเหว่...นายจะกลับมาตอนนี้ไม่ได้ ฉันอุตส่าห์นึกนายเอาไว้เป็น
เดือนได้แล้ว นายจะออกมาตอนนี้ไม่ได้เด็ดขาด!!!

“...”

โอ้ววว เคลวินน!!! นี่ตูผันไปใช่ไหม ถ้าใช่ละก็ ได้โปรดอย่าทำให้ตูตื่น
ขึ้นมาเลย ความรู้สึกนี่มันอะไรกัน!! ความนิ่มที่แสนจะนุ่มนวลยิ่งกว่าสิ่งใดๆ
ทั้งปวงที่ตูเคยพบพานนี่มันคืออะไรกัน!!!!...นี่มัน...

สวรร์ค!!!

นี่สิ่งที่เขาเรียกว่าหน่มน้มของจริง ไม่ใช่ลูกโป่งน้ำแบบเจ้าเอลฟ์เอเลน
ตูดมึ่มมึ่ม!!!

ผมรู้สึกหัวของผมกำลังถูกก้อนกลมๆ แห่งสรวงสวรรค์ทั้งสองก้อนนี้
คุดกลืนเข้าไป

อ่า...พาราไดซ์...

ก๊น๊ะครีบ ไม่ใช่จริงไม่ใช่ว้าหรอก

“...”

เออ...ผมไม่ได้ยอมรับนะ

“อุกกก” ทำไมผมเริ่มรู้สึกหวิวๆ แปลกๆ เนี่ย ภาพเบื้องหน้าเริ่มดับมืด
...ออกซิเจนอยู่ไหน

เวนดี้รัดผมแน่นเกินไปแล้ว ตอนนี้ผมเริ่มจะเห็นทุ่งดอกไม้ ผมควร
เอาใจดี ควรจะสลัดเธอหลุดไปเลยดีไหม ไม่สิ โอกาสดีๆ แบบนี้หายากยิ่งนัก

“...”

ไม่ๆๆ ผมต้องเป็นสุภาพบุรุษ อีกอย่างเธอเองก็เป็นเพื่อนของผม การที่ผมมาทำแบบนี้มัน...

“@#!\$ จะนั่นจันไม่ได้นอนกรน และไม่ได้นอนน้ำลายยืดด้วย เข้าใจไหมตาบ๊องงง” เด็กสาวผมแดงกล่าวเสียงดัง เธอออกแรงรัดคอของอวาลอนมากยิ่งขึ้น จนตัวเขาเริ่มอ่อนปวกเปียก และในที่สุดเขาก็...

“หืม อ้าว...สลบเลยจันเหรือ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงแปลกใจ หลังจากเอาแขนออกจากคอของเขา

อวาลอนได้ตัดสินใจแล้วว่า เขายอมสลบดีกว่า ถ้ายังได้อยู่ภายใต้สถานที่ที่เปรียบเสมือนสวรรค์แห่งนี้ (นั่นก็คือหน้าอกของเวนดี้) ไม่สิ ผลเอจ เขาอาจจะยอมตายได้เลยด้วยซ้ำ

เพราะว่าอย่างไรซะ การได้ตายคาอกหญิงงาม ก็เป็นหนึ่งในความฝันสูงสุดของเขาอยู่แล้ว

สิบห้านาทีต่อมา

“แล้วทำไมอยู่ๆ ถึงคิดจะไปตั้งแคมป์กันละเนี่ย” ผมถามเวนดี้หลังจากที่ฟื้นคืนชีพอีกครั้ง “ไม่อยากคุยว่าเมื่อกี้ผมรู้สึกเหมือนผมจะได้กลับบ้านเก่าอย่างไรวางงั้น เห็นแขนเวนดี้เล็กๆ แบบนี้แรงเยอะเอาเรื่องนะเนี่ย

นี่สินะที่เขาเรียกว่ายอมตายคาอกผู้หญิง...

“...”

เคลวิน...ทำไมตูขำมันถึงได้ลามกเยี่ยงนี้

“โยชิคิดว่าคุงเป็นคนเสนอมานะ อีกอย่างเพื่อนๆ ส่วนใหญ่เขาก็เห็นด้วยกัน” เวนดี้กล่าว

“แล้วนี่จะไปค้างป่ากันแบบนี้ พวกเราขออนุญาตเจ้าหน้าที่กันแล้วเหรือ”

“ทุกอย่างเรียบร้อยหมดแล้วนะ”

“จันเหรือ...”

หลังจากที่เธอพูดจบ พวกเราทั้งคู่ต่างก็เงิบ เพื่อนๆ ในรถยังคงพูดคุย สนุกสนานเฮฮากันไป ไม่เหนื่อยกันบ้างหรอกเงิพะ คุยกันมาตลอดทางเนี่ย

“ทำไม...” จู่ๆ เวนดี้ก็เอ่ยขึ้นมา

“หืม...มีอะไรหรือ”

“ทำไมถึงไม่ติดต่อกับบ้าง โทรศัพทโทร. ไปก็ติดต่อไม่ได้ตลอด” เธอถามพร้อมกับจ้องหน้าผม แววตาของเธอนั้นดูแปลกๆ ยังไงก็ไมรู้ เหมือนกับว่าเธอกำลังน้อยใจ

ไม่ได้ๆ ผมจะไปคิดเข้าข้างตัวเองแบบครั้งนั้นอีกไม่ได้

“ก็นะ อยู่โรงเรียนประจำเขาเข้มงวดนะ” ผมโกหกเธอไป

ความจริงสาเหตุที่เธอติดต่อไม่ได้ ก็เพราะเธอไม่มีซิมโทรศัพท์สำหรับ โทร. ไปที่โลกปีศาจ แล้วไอซิมที่วานี้ก็มีให้เฉพาะพวกปีศาจที่ได้รับใบอนุญาตให้อาศัยอยู่ในโลกมนุษย์เท่านั้นด้วย

“จ้ะเธอ...” เธอตอบผมเสียงค่อย ก่อนจะก้มหน้าลง

ที่ผมโกหกเธอไปแบบนี้ ผมทำถูกแล้วใช่ไหม

“เฮ้อ” ผมถอนหายใจ และตัดสินใจเอ่ยสิ่งที่อยู่ในใจออกมา

“ฉันคิดว่า...” ผมเว้นช่วงไปครู่หนึ่ง แล้วบอกเธอเสียงค่อย “ฉันไม่กล้ารู้หน้าเธอ เธอก็รู้หน้าหลังจากที่ฉันสารภาพรักกับเธอแล้วไปแล้ว...”

แหละ ถ้าพวกเพื่อนๆ ในรถได้ยินละก็ มีหวังได้เรื่องแน่

“...” เวนดี้ไม่กล่าวอะไร เธอเพียงแค่มองหน้าผม สายตาของพวกเราประสานกัน

“ตะ แต่ ตะ ตอนนี้นั่นฉันไม่เป็นไรแล้วนะ ฉันก็มีคนที่ ชะ ชะ ชอบแล้ว อยู่เหมือนกัน แม้ว่ามันจะเป็นแค่รักข้างเดียวก็เถอะ” ผมอึ้งบอกเวนดี้ไป

คนที่ผมหมายถึงก็คือ ยูกิ ออนนะ นั่นแหละครับ แม้ว่ายูกิจะเธอจะมีแฟนแล้วก็ตาม

ออกหักซ้ำซ้อนจริงๆ เศร้าใจฉิบ...

“จ้ะเธอ” เวนดี้ยิ้มให้ผม

ไม่รู้ว่าคุณคิดไปเองหรือเปล่า แต่รอยยิ้มของเธอในตอนนั้นช่างดูเศร้าหมอง

ว่า เราแค่คิดไปเอง คิดไปเอง...เหมือนคราวนั้น...อย่าให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยสิ

“วา...” เวนดี้เอ่ยขึ้นพร้อมกับจ้องตามผม

ทำไมกันนะ ผมรู้สึกว่ายันต์ตาของเธอกำลังสั่นไหวแปลกๆ

“ความจริงแล้วฉัน...”

“เอาละทุกๆ คน พวกเราจะจอดปั้มน้ำมันกัน สิบห้านาทีนะ” ยังไม่ทันที่เธอจะกล่าวจบ เสียงของเจ้าเทรุมก็ดังขึ้นพร้อมกับรถที่ค่อยๆ ชะลอลง

“โอ้ กำลังอยากเข้าห้องน้ำอยู่พอดีเลย ว่าแต่ว่า เมื่อไหร่เธอจะไรนะ” ผมหันไปถามเวนดี้

“เปล่าหรอก แค่จะบอกว่าที่หลังโทร. มาหาหน่อยก็ได้นะ” เธอบอกผมพร้อมกับลุกขึ้นและเดินลงจากรถไป

“ถ้ามีโอกาสนะ เวนดี้” ผมพิมพ์กำกับตัวเอง ขณะมองแผ่นหลังของเวนดี้ที่ค่อยๆ ห่างออกไป

ใช่แล้ว ถ้ามีโอกาส

ณ พระราชวังของราชวงศ์แวมไพร์

“เฮ้อ...” องค์หญิงผมทองถอนหายใจ ตอนนี้เธอนั่งจ้องแก้วไวน์ในมือที่บรรจุของเหลวสีแดงเข้ม

“รสชาติแย่มาก...” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงแข็งๆ

เธอคือ ทรีนี่ดี องค์หญิงอันดับหนึ่งแห่งราชวงศ์แวมไพร์

“ทำไมเลือดของหมอนั่นถึงได้พิเศษกว่าคนอื่นๆ เขาอะ...” สีหน้าของเธอเหมือนกับตกอยู่ในภวังค์เมื่อนึกถึงใบหน้าของเขา

“ทั้งอ่อน ทั้งหอมหวาน ยิ่งกว่าทุกๆ คน อ่า...” เธอคราวออกมา แล้วค่อยๆ ยกนิ้วลูบริมฝีปากตัวเองเบาๆ

“ตอนนี้ยายกำลังทำอะไรอยู่กันนะ...วา”

“ลูกเป็นอะไรไปเล่า ทำไมดูจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลย”

องค์เอรือราชินีแห่งเอลฟ์เอ๋ยขึ้น เมื่อพบว่าอัลเวลบุตรของเธอผลัดทำซ็อนในมือตกขณะกินอาหาร เมื่อครู่อัลเวลก็ทำแก้วน้ำตกแตกไปแล้วครึ่งหนึ่ง

“ปะ เล่าเพคะ ลูกแค่กำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่ก็เท่านั้นเอง” องค์หญิงอัลเวลตอบ พร้อมกับรับซ็อนคันใหม่ที่ราชวงศ์รักษ์เมชี้อัดยื่นให้

“หืม คงไม่ใช่ว่าคิดถึงเจ้าหนุ่มหัวทองนั่นอยู่หรอกนะ” องค์อาร์กานดาที่นั่งอยู่ข้างๆ พุดขึ้น แน่نونว่าท่านเพียงแค่พุดเล่น แต่ว่า...

“...” องค์หญิงเอลฟ์กลับเงิบแล้วก้มหน้าลง ตอนนี้อยู่ที่แหลมยาวของเธอเริ่มเป็นสีแดงหน่อยๆ อัลเวลค่อยๆ ขยับปากพร้อมกับเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า

“...ปะ เล่าปะคะ” แม้ปากจะตอบไปแบบนั้น แต่ในใจกลับ...

ตอนนี้คุณวาก็เป็นยังงี้บ้างน้า...

“อีกตั้งสองเดือนเชียวนะเธอ...” เด็กสาวผู้มีเรือนผมสีเงินบอกกับตัวเอง ขณะนอนกึ่งอยู่บนเตียงขนาดคิงไซส์ภายในห้องนอนของเธอ ตอนนี้อยู่เธอสวมเสื้อแขนกุดสีเทาอ่อน กางเกงขาสั้นสีขาวที่สั้นเหนือเข้าประมาณหนึ่งฝ่ามือ เผยให้เห็นต้นขาขาวนวลที่ไร้จุดตำหนิใดๆ

เธอคือองค์หญิงแห่งแดนสวรรค์ ซึ่งพวกเราทุกคนต่างรู้ว่าเธอคือใคร

“หรือจะไปหาเขาเลยดิ้นะ เห็นท่านพอบอกว่าจะไปเยี่ยมท่านลุงไม่เคิลเหมือนกันนี่นา”

ตอนนี้เธอรู้สึกเบื่อหน่าย ตั้งแต่กลับมายังสวรรค์ เธอก็ไม่ได้พบหน้าเขาอีกเลย

“สองเดือน นี่เพิ่งจะผ่านมาได้แค่สองวันเองนะ” เธอเอ่ยพร้อมกับตัวลุกขึ้นจากเตียงนอน

ห้องนอนของเธอเนิ่นกว้างราวๆ ร้อยตารางเมตรเห็นจะได้ สิ่งของต่างๆ ที่ประดับอยู่ภายในห้องล้วนเป็นของหายาก ที่สำคัญตรงฝาผนังยังเต็มไปด้วยรูปของเด็กหนุ่มผมทองคนหนึ่งในทำอริยาบถต่างๆ

ใช่แล้ว เด็กหนุ่มคนที่เธอกำลังพูดถึงนั่นแหละ

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนเตียงขึ้นมาดู... โทรศัพท์มือถือที่เด็กหนุ่มคนนั้นซื้อให้เธอ เนื่องในโอกาสที่เธอพาเขาไปซื้อครีมบำรุงผิวเมื่อหลายเดือนก่อน พร้อมกันนั้นเธอก็ได้เปิดดูรูปในเครื่อง

รูปของอวาลอนตอนที่วิ่งออกกำลังกาย สีหน้าของเขานั้นช่างดูมุ่งมั่น ในภาพเขาวิ่งพร้อมกับยกเสื้อขึ้นมาซับเหงื่อบนใบหน้า ทำให้เห็นกล้ามเนื้อ (ซิกซ์แพ็ค) และแผ่นอกที่สวยงามได้ชัดเจนนะ

ไม่ยากบอกความจริงว่า รูปนี้เธอเป็นคนแอบถ่ายมา เธอไปแอบดูเขาวิ่งทุกเช้า

“อา...ตอนนี้คุณกำลังทำอะไรอยู่กันนะ คุณว้า” เธอกล่าวด้วยใบหน้าที่กำลังเปลี่ยนเป็นสีแดง เพราะภาพของเด็กหนุ่มเบื้องหน้า

ส่วนเด็กหนุ่มผู้โชคดีที่องค์หญิงทั้งสามกำลังเฝ้าถวิลหาอยู่นั้น ตอนนั้นเขากำลัง...

“ฮัด...เขี่ยย!!! โอ้ย ใครที่ไหนมันมาแอบนินทาตอนดูกำลังนั่งส้วมวะ” ผมบ่น ขณะนั่งทำภารกิจระดับชาติอยู่

ไซโหม่ครบทุกท่าน ไฉนคนที่แอบนินทาผมเนี่ยมันช่างไม่รู้จักกาลเทศะเอาเสียเลย ไร้มารยาทจริงๆ

“เมื่อไหร่ถึงหน้าไหนแล้วนะ” ผมพิมพ์ถาม ก่อนจะกลับไปอ่านหนังสือชนิดของสมุนไพรมานานโลกปีศาจ ในมือต่อ

กันนะ ได้ยินว่าขึ้นเทอมสองผมก็ต้องเรียนวิชาสมุนไพรมานานกับอาจารย์ซาโอริอยู่ ผมเลยแอบเอามาอ่านที่โลกมนุษย์ด้วย เพื่อเตรียมความพร้อมเอาไว้ก่อน

คนเราต้องรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สิ การนั่งส้วมไปอ่านหนังสือเรียนไปนี่แหละครับ คือ หนึ่งในเคล็ดลับที่ทำให้ผมเรียนเก่งละ

“อีกสามนาทีก่อนจะออกแล้ว เร็วๆ น้อยนะทุกคน” เสียงของเจ้าเทมิดังจากนอกห้องน้ำ

เฮ้ย!!! เดียวก่อน!!! ตูเพิ่งจะนั่งได้แค่สองนาที่เองนะเว้ยยย!!!

ผมตะโกนในใจ พร้อมกับละสายตาจากหนังสือตรงหน้า ตอนนี้อยู่ต้อง
เร่งสปีดทำภารกิจที่ติดค้างอยู่ให้จบโดยเร็วซะแล้วสิ

ให้ตายสิ เคลวิน เวลามีคนมาเร่งตอนกำลังปลดทุกข์นี่ มันน่าหงุดหงิด
จริงๆ

4.5

ดาบพิศม

สวัสดีครับทุกๆ คน ผมมีนามว่า มาซามุเนะ ไบรอัน ผมรู้แน่ครับ
ว่าพวกคุณกำลังสงสัยเกี่ยวกับชื่อของผมอยู่ ไม่เป็นไร ผมเองก็งงกับชื่อของ
ตัวเองเช่นกัน

มาซามุเนะกับไบรอัน...มันเข้ากันไหมเนี่ย

ตัวผมเป็นคนญี่ปุ่นนะครับ ไม่มีสายเลือดชาวต่างชาติเลยแม้แต่หยด
แต่สาเหตุที่ผมมีชื่อบแบบนี้ก็เพราะว่า...

“ท่านแม่ครับ ผมอยากทราบมานานแล้ว ทำไมท่านแม่ถึงตั้งชื่อ
ผมว่าไบรอันล่ะครับ ทำไมไม่เป็น อากิระ...ทาเคชิ...ฮิซุมิ หรือชื่อที่มันเป็นชื่อ
ญี่ปุ่นแทนล่ะครับ” ผมถามท่านแม่ตอนที่เพิ่งอายุได้สิบสองขวบ

“หืม...นั่นสินะ ลูกยังไม่ทราบถึงความยิ่งใหญ่ของชื่อนี้ใช่ไหม” ท่าน
แม่ของผมกล่าว

“ยิ่งใหญ่?” ผมทวนซ้ำ

นี่ชื่อโบราณของผมมันไปตรงกับวีรบุรุษท่านใดเข้าให้จ้ะหรือ

“ใช่แล้ว สมัยที่แม่ยังสาวๆ นะนะ เขาคณนี้ถือว่ามีชื่อเสียงมากเลยละ”

“เขาเป็นใครหรือครับ?” ผมถามด้วยแววตาปลั่งประกาย ผมอยาก
จะรู้ที่มาของชื่อชื่อนี้ใจแทบขาด

“เขาเป็นหนึ่งในนักแสดงหนังตลกที่แม่ชื่นชอบนะ”

“...”

ตอนนั้นผมจำได้ว่าผมเงิบไปราวๆ สิบวินาทีได้

“นักแสดงหนังตลก?”

ผมรับไม่ได้เด็ดขาด ชื่อผมมาจากชื่อดาราหนังตลกเฉยนะ!!!

เช่นนั้นแล้วผมจึงขอท่านแม่ให้เปลี่ยนชื่อใหม่ แต่สีหน้าและแววตาของท่านตอนที่ได้ยินผมพูดแบบนั้น มัน เอ้อ แบบว่าจะพูดยังไงดีละ คงจะอารมณ์
ประมาณ นีลูกของเราไม่ชอบชื่อที่เราตั้งให้จ้ะหรือ...นีลูกเกลียดชื่อที่เราตั้งให้
จ้ะหรือ!!!

สุดท้ายผมก็ต้องทำใจยอมรับชื่อนี้ไป เพราะไม่อยากให้ท่านแม่ต้อง
เสียใจ

ครอบครัวของผมเป็นถึงตระกูลปีศาจเทงจูอันเก่าแก่ของญี่ปุ่น

ใช่แล้วครับ พวกคุณฟังไม่ผิดหรอก ผมเป็นปีศาจและก็ไม่ใช่ปีศาจธรรมดา
ซะด้วย

พวกคุณคงรู้จักเทงจูกันใช่ไหมครับ ไข่ตัวที่อยู่ในหนังหรือการ์ตูนอนิเมะ
ที่มีหน้าตาเหมือนคนแก่ๆ หน้าแดงๆ จมูกยาวๆ สวมชุดนักพรตและมีปีก

คงพอจะนึกภาพออกใช่ไหมครับ...นั่นแหละคือเผ่าพันธุ์ผมละ

เทงจูอย่างพวกผมไม่ใช่ปีศาจธรรมดา ต้นตระกูลของผมนั้นสืบ
สายเลือดมาจากเทพเจ้าแห่งนกในสมัยโบราณ

เอาง่ายๆ ว่าตระกูลผมมันเจ๋งก็แล้วกัน

ผมจบจากโรงเรียนเซราฟิมเมื่อห้าปีที่แล้ว ด้วยคะแนนอันดับหนึ่งใน
ฐานะประธานนักเรียน ไม่อยากจะบอกว่าตัวผมนั้นโคตรจะเพอร์เฟกต์ ไม่ว่า

จะเป็นหน้าตาที่หล่อเหลา หนูนึกสูงสมารถ ด้านกีฬาหรือทักษะการต่อสู้ต่างๆ ก็เป็นเลิศ แถมยังโคตรรวยอีกด้วย

ปัจจุบัน ผมทำธุรกิจส่วนตัวที่สืบทอดกันมาของวงศ์ตระกูล เป็นถึงว่าที่ประธานบริษัทไบรอันกรุ๊ป เอ่อ ความจริงแล้วซื้อบริษัทไม่ได้ซื้อนี้หรอกครับ แต่ผมวางแผนไว้ว่า ถ้าผมได้เป็นประธานบริษัทเมื่อไร ผมจะเปลี่ยนเป็นชื่อนี้ซะ

เพื่อที่นามของไบรอันจะได้โด่งดังเป็นที่เลาขาน ลบภาพพจน์ของเจ้าตัวตลกไบรอันในสมัยก่อนนั่น!!!

ถ้าถามเรื่องคู่ครองของผมนะเหวอ ตอนนี้ผมยังไม่มีหรอกครับ เพราะตั้งแต่ผมเกิดมา ผมยังไม่เจอผู้หญิงคนไหนที่ตรงสเปกผมเลยสักคน

ด้วยหน้าตาและฐานะ ทำให้ผมไม่ต้องลงมือทำอะไรก็แต่ผู้หญิงเดินเข้ามาหา...พวกผู้หญิงเหล่านั้นก็มีดีแค่รูปร่างหน้าตาเท่านั้น หาได้มีสมองไม่

คนเหล่านั้นสนใจแต่เงินของผม

ผมคิดเอาไว้แล้วว่า ทั้งชีวิตนี้ผมขออยู่เป็นโสดดีกว่า ไซ้แล้ว นั่นคือสิ่งที่ผมคิดเอาไว้

จนกระทั่ง...

“ขอขอบคุณที่มาให้บริการค่า” สาวผมทองกล่าวพร้อมกับโค้งให้ผู้ขายร่วมทีมที่กำลังเดินออกไปจากร้าน

ผมสีทองอร่ามที่ยาวถึงกลางหลัง รูปร่างสมส่วนไม่สูงไม่เตี้ยจนเกินไป หน้าตาของเธอนั้นก็จัดว่าสวยมาก นัยน์ตาสีแดงฉานและแววตาที่ดูดุดันทำให้เธอดูมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด ความสง่างามของเธอทำให้เธอดูแตกต่างกับผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่ผมรู้จัก รอบๆ ตัวของเธอมีอย่างบางอย่างแผ่ออกมา

เธอมีชื่อว่า เคลวี

หลังจากผมพักจากการทำงาน และออกมาหาของกินแถวตัวเมือง เซว้าทาวน์ สายตาของผมก็ไปสะดุดกับเธอเข้า ผมเห็นเธอยืนอยู่ข้างในร้าน เมดคาเฟ่ ผมอยากบอกพวกคุณทุกคนว่า...

ผมสนใจเธอตั้งแต่แวบแรกที่เห็น

ถึงแม้จะเคยมีผู้หญิงหน้าตาสวยงามเข้ามาหาผมหลายคน แต่ความงดงามของพวกเธอเหล่านั้นก็เทียบไม่ได้กับความงดงามของเคลวี

ผมรู้สึกได้ถึงแรงดึงดูดบางอย่างที่มาจากตัวเธอ รู้ตัวอีกทีผมก็ยืนอยู่หน้าร้านนี้ซะแล้ว

“ยินดีต้อนรับค่ะ นายท่าน” เธอกล่าวพร้อมกับเปิดประตู แล้วส่งยิ้มมาให้ผม

อ้อ...นี่มันนางฟ้า

นั่นคือการพบกันครั้งแรกของเรา

เคลวีจะมาทำงานที่นี่ทุกวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ พร้อมกับเพื่อนของเธอ ตั้งแต่ครั้งนั้นผมก็มักกินข้าวเที่ยงที่นี่ทุกเสาร์-อาทิตย์

และวันนี้ก็เช่นกัน

“ขอโทษนะคะนายท่าน!!!” เคลวีกล่าวพร้อมกับบิดแขนของเจ้าหน้าที่หน้าโหลคนหนึ่ง หลังจากมันแอบจับก้นเมตคนอื่นในร้าน

“จะออกไปจากร้านนี้โดยดี หรือว่าจะให้ฉันโทร. แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า เพื่อนของฉันถูกคุณฉวนลามดีคะ” น้ำเสียงและสีหน้าของเธอนั้นดูเย็นชาจนน่ากลัว แต่ว่า...

ดูๆ โหดๆ แบบนี้แหละมันใช่เลย...

พอเคลวีไล่ให้ใครจิตนั้นไปเรียบร้อยแล้ว เธอก็กลับมาทำงานของเธอต่อ

“อาหารที่นายท่านสั่งได้แล้วค่ะ ข้าวไข่เจียวเลิฟๆ” เคลวียิ้มก่อนจะทำมือเป็นรูปหัวใจ หลังจากส่งข้าวไข่เจียวมาให้ผม

ด้วยหน้าตาและหุ่นที่แสนจะเพอร์เฟกต์ของผม อ้อ...ไม่ยากบอกว่าคุณมีรถสปอร์ตราคาสามหมื่นเหรียญทองจอดเอาไว้อยู่หน้าร้านด้วย ถ้าเป็นผู้หญิงธรรมดาทั่วไปแล้วละก็ คงจะพยายามเข้ามาหาผมทันที

แต่ไม่ใช่กับเธอคนนี้...

“ขอโทษนะจะเคลวีจัง รบกวนมาช่วยเจ็ยกของไปไว้ข้างนอกร้านหน่อยได้ไหมจ๊ะ” ชายร่ายยักษที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อกล่าว

เขา...หมายถึงเธอเป็นผู้จัดการของร้านเมตคาเฟ่แห่งนี้

“ได้ค่ะคุณผู้จัดการ” เคลวีตอบรับอย่างว่าง่าย ก่อนจะเดินไปที่หลังร้าน และกลับออกมาอีกทีพร้อมกับลังกระดาขนาดใหญ่ในมือของเธอ

พวกมันดูเหมือนนกเอี้ยง แต่สีหน้าและท่าทางของเธอนั้นแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งของตัวเธอได้เป็นอย่างดี

อย่างที่ผมบอกครับ เธอไม่เหมือนกับผู้หญิงคนไหนที่ผมเคยพบ แถมเธอยังดูเป็นมิตรกับทุกๆ คนอีก

ผมว่าผมหลงรักเธอเข้าให้แล้ว...

“เอ่อ ขอโทษนะครับคุณเคลวีเลย คือว่า ผมขอลาได้แก่วินั่ครับ” ผมเอ่ยพลางยกมือขึ้น

“ลาได้? ได้ค่ะ รอซักครู่คะนายท่าน” เธอยิ้มให้ผมเป็นเชิงรับทราบ สวรรค์ ถึงแม้สายตาของเธอจะดูโหดๆ ไปหน่อย แต่ว่ารอยยิ้มของเธอ นี่ละลายหัวใจของผมได้เลยทีเดียว

ผมตัดสินใจแล้ว...ผมจะจีบเธอ...

เธอมีชื่อจริงว่า เคลวีเลย เรียกสั้นๆ ว่าเคลวี ตรงป้ายชื่อบนหน้าอกของเธอมันบอกนะ

“...”

ผมไม่ได้แอบมองหน้าอกเธอนะ!!!

ปกติเธอจะเลิกงานตอนสี่โมงเย็น ตอนนี้ก็ใกล้จะบ่ายโมงแล้ว ผมต้องกลับไปตรวจงานของบริษัทอีก แต่ว่าก่อนที่ผมจะไปนั้น...

“คะ...คุณเคลวีครับ” ผมเอ่ยขึ้นหลังจากเธอนำลาเข้ามาเสิร์ฟ

“หืม เรียกเคลวีก็ได้ค่ะ คิกๆ” เธอหัวเราะออกมาเบาๆ

“คะ...ครับ คุณเคลวี เอ่อคือว่า...” น้ำเสียงของผมเริ่มติดๆ ขัดๆ ขณะสบตากับเธอ

ให้ตายสิ ผมก็ไม่เคยจีบผู้หญิงมาก่อนซะด้วย (มีแต่ผู้หญิงมาจีบ) แล้วผมควรจะทำยังไงดีเนี่ย

“คะ? มีอะไรหรอคะนายท่าน”

“คะ ได้โปรด...”

“ได้โปรด?”

“ได้โปรด รับคำขอบคุณของผมเอาไว้ด้วยเถอะครับ” ผมบอกเธอเสียงดัง

อ้อ ผมทำไม่ได้ ตอนแรกผมกะจะพูดว่า ‘ได้โปรดมากครับกับผมเถอะครับ’ แต่ว่าผมทำไม่ได้...ผมมัน...ผมมันนน!!!

ปอดแหก...

“คะ? เออ ขอขอบคุณนะคะสำหรับคำขอบคุณ” สีหน้าของเธอดูสงสัยนิดหน่อย เมื่อเธอกล่าวจบก็เดินกลับไปทำหน้าที่ของเธอต่อ

“บ้าเอ๊ย! ท่าน มาซามุเนะ ไบรอัน ผู้แสนจะเพอร์เฟกต์คนนี้ป๊อดจั้นเหวอเนี่ย” ผมสบถเบาๆ ขณะมองแผ่นหลังของเธอค่อยๆ ห่างออกไป

วันต่อมาผมมายังร้านนี้ตั้งแต่ตอนสายๆ ผมได้สละเวลางานอันแสนจะมีค่าของผมเพื่อมาพบเธอ ใช่แล้ว เธอเท่านั้น...

ช่วงเวลานี้ไม่ค่อยมีลูกค้าเท่าไรนัก เพราะว่าร้านเพิ่งจะเปิดได้ไม่นาน ถือเป็นโอกาสอันดีของผมที่จะเริ่มทำความรู้จักกับเธอ หลังจากได้แต่เฝ้ามอง

“สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับคะนายท่าน ไม่ทราบว่าจะอะไรดีคะ” เคลวีกล่าวพร้อมกับรอยยิ้มอันสดใส

“ขอลาได้ แล้วก็ข้าวไข่เจียวครับ” ผมบอกเธอเสียงหล่อ

เมื่อวานหลังจากกลับบ้าน ผมก็ไปฝึกซ้อมบทพูดมา จะได้ไม่ต้องมาประหม่าเวลาอยู่ต่อหน้าเธอ

“รับทราบคะ โปรดรอสักครู่ค่ะ” เธอตอบรับและจะก้าวเท้าเดินออกไป แต่แล้ว...

“ฮะ!!!” เธออุทาน พร้อมกับที่รองเท้าส้นสูงของเธอเกิดเสียงหลัก ทำให้เธอเสียจังหวะ ขณะที่เธอกำลังจะลืมนั้น...

พุบบ!!! ผมคว้าตัวของเธอเอาไว้ได้ทันทั่วทั้งที่ ตอนนั้นผมโอบเอวของเธอเอาไว้ ใบหน้าของพวกเขาอยู่ห่างกันไม่ถึงหนึ่งฟุต มืออีกข้างของผมก็

กำมือเธอเอาไว้ ตอนนี้ผมกับเธอประสานสายตากัน

พระเจ้าครับ ทำไมเธอถึงได้งดงามขนาดนี้ แววดาตุคุดัน ริมฝีปากบางเล็กได้รูป จมูกโด่งเป็นสัน แก้มโบน่ายังขาวเนียนไร้จุดดำใดๆ อยากรู้จริงๆ ว่าเธอใช้ครีมยี่ห้ออะไรกัน

เธอไม่ได้ทาลิปสติก ไม่ได้ใช้เครื่องสำอางใดๆ เลย เธอสวยธรรมชาติ มือของเธอไม่ได้อ่อนนุ่มเหมือนผู้หญิงปกติ แสดงให้เห็นว่าเธอเป็นคนทำงานหนัก เป็นคนสู้งาน ไม่ใช่ทำอะไรไม่เป็นเลยเหมือนผู้หญิงบางคน นี่แหละใช่เลย!!! คนที่จะมาเป็นแม่ของลูกผม!!!

“ขอบคุณมากนะคะ แต่ว่ามือ...” เธอกล่าว

เมื่อผมได้ยินดังนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าผมกำลังสัมผัสเรือนร่างของเธออยู่

“ขอโทษครับ ไม่เป็นอะไรมากใช่ไหมครับ” ผมปล่อยเธอ บอกเธอด้วยน้ำเสียงและรอยยิ้มที่สุดแสนจะหล่อเหลา

ถ้าเป็นผู้หญิงปกติละก็ ป่านนี้หลงเสน่ห์ผมไปแล้ว

“ไม่เป็นอะไรค่ะ ขอภัยนายท่านด้วยนะคะที่ต้องลำบากมาช่วยเหลือแบบนี้ พอดีवादิดฉันไม่ค่อยถนัดใส่รองเท้าส้นสูงเท่าไรนะคะ” เธอบอกผม

ไม่ค่อยถนัด? แสดงว่าเธอไม่ชอบใส่รองเท้าส้นสูงสินะ

“ไม่เป็นไรครับ เป็นเรื่องปกติที่สุภาพบุรุษต้องคอยช่วยเหลือสุภาพสตรี” ผมยิ้ม

เธอไม่กล่าวอะไรตอบ เพียงแค่ส่งยิ้มกลับมาให้ผมและโค้งให้เป็นการขอบคุณ ก่อนจะเดินกลับไปยังเคาน์เตอร์

สิบนาที่ต่อมา เคลวีก็กลับมาพร้อมอาหารที่ผมสั่งไว้ พอเธอกำลังจะเดินไปทำหน้าที่ของเธอต่อ ผมก็...

“คุณเคลวีเลิ...คุณเคลวีครับ” ผมเรียกเธอ ทำให้เธอชะงักและหันกลับมามองผมด้วยสีหน้าสงสัย

“จะรังเกียจอะไรไหมครับ ถ้าผมจะขอเลี้ยงเครื่องดื่มคุณชะหน่อย” ผมกล่าว

เมื่อได้ยินดังนั้น เธอก็เลิกคิ้วสูงเหมือนแปลกใจ ก่อนจะมายืนอยู่ข้างๆ

ผม ตอนนี้อยู่ในร้านไม่มีลูกค้าคนอื่น ๆ มีแค่พนักงานเมตสาวสองสามคน ส่วนผู้จัดการอยู่หลังร้าน

อย่างที่บอกครับ ร้านเพิ่งเปิดเมื่อไม่กี่วัน ไม่แปลกที่ลูกค้าคนอื่น ๆ จะยังไม่มากัน

“นั่งสิครับ” ผมบอกเธอแล้วผายมือไปยังเก้าอี้ว่างอีกตัวที่อยู่ตรงข้ามผม

“เอ่อ คือว่าพนักงานนั้นจะนั่งได้เฉพาะเวลา...”

“ถือซะว่าผมขอละกันนะครับ ผู้จัดการเขาไม่ว่าหรอก” ผมพูดแทรก เธอทำสีหน้ากังวลครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อย ๆ นั่งลงเบื้องหน้าผม

“ผม มาซามูเนะ ไบรอัน เรียกว่าไบรอันก็ได้ครับ” ผมแนะนำตัว

“อะ อ้อ ค่ะ คุณไบรอัน ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

“ไม่ทราบว่าคุณอยากทานอะไรครับ เดี่ยวผมเลี้ยงเอง” ผมกล่าว ก่อนจะยกมือขึ้นเรียกพนักงานสาวผมสันคนหนึ่ง ซึ่งก็คือเพื่อนของเคลวีนั่นเอง

“คือว่า...”

“คุณเมตครับ ผมขอยืมตัวเพื่อนคุณซักสิบนาที่นะครับ” เคลวีพยายามจะพูด แต่ผมก็ขัดขึ้นมาก่อน

เพื่อนของเคลวีได้ยินก็รีบทราบ

“ไม่ทราบว่าจะขอรับอะไรเพิ่มไหมคะ” เมตสาวพูดขณะมองมาที่เคลวี

“ฮะ เอ่อ...ฉันขอเป็นสตรีทวอร์เบอร์รี่นมสดแก้วนี้นะ” เธอบอก

อ้อ กินนมสตรีทวอร์เบอร์รี่ อะไรจะน่ารักปานนั้น...

เมตสาวพยักหน้าก่อนจะเดินออกไป ผมเห็นเธอไปคุยซุบซิบกับพนักงานอีกคนด้วย สงสัยคงเป็นเรื่องที่ผมชวนเคลวีมานั่งคุยแบบนี้นะมั้ง

“คุณเคลวีมาทำงานที่นี่นานรึยังครับ” ผมเริ่มชวนเธอคุย ผมต้องทำความรู้จักกับเธอให้ได้

“ก็ราวๆ สองเดือนได้แล้วละค่ะ พอดีเพื่อนของฉันที่โรงเรียนเธอบอกว่าที่นี้เงินดี แถมเงื่อนไขของงานที่เขากำหนดมาก็ถูกใจฉันด้วย ฉันก็เลยตัดสินใจมาเป็นพนักงานร้านนี้นะค่ะ” เธอตอบ

อ่า...ยิ่งมองดูใกล้ๆ ก็ยิ่งโดนใจ

“ที่บอกว่าที่โรงเรียนนี้ รึว่าคุณเคลวีจะเรียนอยู่ที่เซราฟิมครับ” ผมถาม

“ใช่ค่ะ ฉันเรียนอยู่ปีหนึ่งที่นี่”

ปีหนึ่ง อืม...แสดงว่าเธอคงอายุราวๆ สิบหกสิบเจ็ดปี ยังเด็กอยู่เลยแฮะ
จะคุกกี้ใหม่เนี่ย...ไม่เป็นไรๆ จอห์นไว้ก่อนไม่เสียหาย

“บังเอิญจังเลยนะครับ ผมเองก็เป็นศิษย์เก่าที่นั่น เคยได้ยืมนักเรียนที่
ชื่อ มาซามูเนะ ไบรอัน ใหม่ครับ” ผมถามเธอ

ถ้าเธอเป็นนักเรียนที่นั่นจริงๆ ละก็ เธอต้องรู้จักประธานไบรอัน (ผม
เอง) ที่แสนจะโด่งดังคนนี้นั่นแน่นอน

ทว่า...

“ไม่เคยนะค่ะ” เธอตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว

เพ่ล้งง...หน้าของผมนตอนนี้กำลังร้าง ไม่สิ มันแตกละเอียดจนไม่เหลือ
ชิ้นดีเลยต่างหาก คุณเคลวีครับบบ ผมเป็นถึงอดีตประธานนักเรียนที่นั่น
เชียวนะครับ

“อ๊ะอ่า มันก็ผ่านมาหลายปีแล้วนี่เนอะ ไม่แปลกๆ สะๆๆ” ผมหัวเราะ
แก่เขิน

หลังจากพนักงานเมตนาเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ ผมก็ชวนเคลวีคุยเรื่อยเปื่อย
เธอเองก็ชวนผมคุยด้วยเช่นกัน พวกเราคุยกันอย่างถูกคอ เธอบอกว่าเธออยู่
ชมรมศิลปะป้องกันตัว และชมรมทำอาหารที่เซราฟิม อีกทั้งยังบอกด้วยว่า
เธอชอบเย็บปักถักร้อย เธอเคยถักเสื้อไหมพรมให้คนในครอบครัว เวลาคู่ที่
บ้านเธอก็คอยช่วยคุณพ่อคุณแม่ทำงานบ้านตลอด เป็นกุลสตรีจริงๆ...

อยู่ชมรมศิลปะป้องกันตัว ทำอาหารเก่ง งานบ้านงานเรือนก็เพียบพร้อม
ต้องแบบนี้สิ ทั้งแข็งแรงและอ่อนโยนในคนคนเดียว ขออ้ออีกครั้งว่า นี่แหละ
แม่ของลูกผม!!!

ผมไม่ได้ถามว่าเธอเป็นปีศาจเผ่าพันธุ์อะไร นามสกุลของเธอผมก็ไม่ได้
ถาม เพราะกลัวจะก้าวท้าวเรื่องส่วนตัวจนเกินไป

การคุยกันสิบนาทีของพวกเราผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนเหมือนกับว่าเพิ่ง

ผ่านมาได้แค่หน้าที่เดียวเอง ตอนนี้ลูกค้าคนอื่นๆ ก็เริ่มมากันแล้ว ถึงเวลาที่เธอต้องกลับไปทำหน้าที่ของเธอต่อ

“จ้ะฉันขอตัวก่อนนะคะ” เธอส่งยิ้มให้ผม และขณะที่เธอกำลังจะเดินไปนั้นเธอก็ได้...

“คุณโบรอันคะ” เธอเรียกผม

“ครับ? มีอะไรหรือครับคุณเคลวี”

“ขอบคุณสำหรับนมสตรอว์เบอร์รีนะคะ คุณนี่ใจดีจัง” เธอยิ้มให้ผมอีกครั้งเป็นการขอบคุณ แล้วเดินจากไป

คุณนี่ใจดีจัง คุณนี่ใจดีจัง คุณนี่ใจดีจัง

คำพูดของเธอดังเข้าไปเข้ามาอยู่ในหัวผม

โอ้ว โบรอัน (ตุ๋ข้าว) เธอบอกว่าเราใจดี เธอชมเรา เธอชมเรา!!! นี่แสดงว่าเธอเริ่มหลงรักเราแล้วใช่ไหม

ผมพูดกับตัวเองในใจ ผมมีความสุขจริงๆ ที่ได้คุยกับเธอ ได้เห็นเธอยิ้ม ได้ยินน้ำเสียงอันไพเราะของเธอ

ผมจะต้อง...แต่งงานกับเธอให้ได้!!!

แต่ก่อนจะขอเธอแต่งงาน ผมต้องไปเข้าห้องน้ำเสียก่อน

“ได้ยินว่าอีกไม่กี่วันเซราฟิมก็จะปิดเทอมแล้วนี่นา แล้วคุณเคลวียยังจะมาทำงานในช่วงปิดเทอมด้วยไหมนะ” ผมพึมพำกับตนเอง ขณะยืนยิงกระต่ายอยู่ตรงโถปัสสาวะ

“อืม...เดี๋ยวก่อนจะออกไปต้องถามเธอให้รู้เรื่องซะแล้วละ...หืม” น้ำเสียงของผมหายไป เมื่อพบว่ามีคนเดินเข้ามาในห้องน้ำแล้วมายุ่นอยู่ตรงโถปัสสาวะข้างๆ ผม

คนคนนั้นได้ถลกสิ่งๆ ที่เรียกว่ากระโปรงขึ้นมา เพื่อจะทำธุระของเขา และเมื่อผมได้เห็นใบหน้าของคนข้างๆ พร้อมๆ กับไอ้สิ่งที่เขากำลังจับเอาไว้ ผมก็...

“...”

ที่สวนสาธารณะแห่งหนึ่งในเมืองเซร่าทาวน์ ตรงม้านั่งใกล้ๆ

กับสนามเด็กเล่น มีร่างของบุรุษผู้หนึ่งนั่งทอดสายตาเหม่อมองออกไปอย่าง
ไร้จุดหมาย

เขาคือไบรอัน

“ผู้หญิง ผมทอง ยืนจ๋า ดูน...เคลวิมีดุน” เขาพิมพ์อะไรบางอย่างเข้าไป
เข้ามาเหมือนคนบ้าที่อยู่สถานบำบัด

สีหน้าของเขาในตอนนี้อย่างดูมืดมน รวากับว่าโลกใบนี้ไม่ได้สำคัญกับ
ตัวเขาอีกต่อไปแล้ว ชีวิตของเขาจบสิ้นแล้ว...

“ทำไม...ทำไม...ชีวิตตุมันถึงเป็นแบบนี้ไปได้” เขากล่าว น้ำเสียงไร้ซึ่ง
เรียวแรง พลังชีวิตเขากำลังติดลบหลังจากโดนดาเมจจากภาพที่ได้เห็นตอนอยู่ใน
ในห้องน้ำ

“ไบรอัน เป็นเพราะชื่อนี้ใช่ไหม...” เขากล่าวโทษชื่อตัวเองพร้อมกับ
น้ำตาที่ไหลพราก น้ำตาแห่งความรันทดชีวิต...

อา ไบรอันผู้นำสงสาร มันไม่ได้เป็นเพราะชื่อหรอก...มั้ง

รักแรกของเขาทำไมมันถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้...ทำไมผู้หญิงคนแรก
ที่เขาหลงรักนั้นถึงได้เป็น...

“ฮัดเซี่ยย” เสียงสาวผมทองจาม

“โอ้ยย ใครมานินทาตุพะ” เธอ (?) กล่าวก่อนจะดึงวิกผมสีทอง
ออกจากศีรษะ เผยให้เห็นผมสั้นสีเดียวกัน

หลังจากนั้นเธอ (?) ก็ได้ล้วงเข้าไปข้างในเสื้อตัวเอง ก่อนจะนำบางสิ่ง
บางอย่างออกมา

มันคือซิลิโคนขนาดใหญ่และยกทรง

“อึดอัดเป็นบ้าเลย ไ้อ้รองเท้าบ้านี้ก็เหมือนกัน” เธอ (?) บ่น แล้วค่อยๆ
ดึงถุงนอนขนาดยาวที่สวมอยู่ออก เผยให้เห็นขาขาว (?) ที่มีขนหน้าแข้ง จากนั้น
หยิบเสื้อผ้าที่แขวนอยู่ในตู้และก็จัดการเปลี่ยนชุดตัวเอง

“ไ้ รอนานไหม” เสียงของเด็กหนุ่มดังขึ้น พร้อมกับที่ร่างของ เขาได้เปิดประตูร้านเมตคาเฟ่ออกมา คนที่รอเขาอยู่คือเด็กสาวผู้มีผมสั้นสีดำ เธอเองก็เป็นพนักงานเมตของร้านแห่งนี้เช่นกัน

“เห ไม่ปานะเรา มีผู้ชายมาเลี้ยงน้ำด้วย” เธอพูดกับเด็กหนุ่มด้วย น้ำเสียงติดตลก

เธอมีนามว่านูอิ

“เหอะๆ เขาก็แค่ชวนคุยไปเรื่อยนั่นแหละ” เด็กหนุ่มผมทองตอบอย่าง ไม่ใส่ใจ ก่อนจะก้มลงมองดูนาฬิกา

“บายสาม วันนี้ผู้จัดการปล่อยเร็วเพราะว่าเป็นวันสุดท้ายแล้ว เอาไ้ ดี ไปดูหนังกันไหม ไ้ไหนๆ ก็จะไปดูหนังแล้ว” เขาชวนเด็กสาว

“หืม ก็ได้ จ้ะนายเลี้ยงนะ” เธอตอบอย่างไวพอร์ม

“ฮะๆๆ แนนอนๆ” เด็กหนุ่มหัวเราะเบาๆ เขาก้าวเท้าไปเบื้องหน้า พร้อมกับที่ร่างของเด็กสาวได้เดินเข้ามาเคียงคู่

“นี่ว” เธอเรียกเขา

“หืม อะไรเหวอ”

“ถ้านายเป็นผู้หญิงนี้ นายจะโคตรสวยไปเลยรู้ไหม ขนาดแต่งหญิงยัง สวยกว่าฉันซะอีก” เธอกล่าวออกมาจากใจจริง

“พูดเป็นเล่น”

“เอ้าจริง ไม่เชื่อนายลองใส่ชุดเมดแล้วไปให้เพื่อนคนอื่นๆ ดูก็ได้”

“บ้าเรอะ มีหวังโดนล้อตายซัก”

“ฮะๆๆ นั่นสินะ”

เสียงหัวเราะพูดคุยของทั้งคู่ค่อยๆ เบาลงเรื่อยๆ พร้อมกับที่ร่างของ พวกเขาห่างออกไปจากร้านเมตคาเฟ่แห่งนั้น ที่หน้าร้านเมตคาเฟ่มีป้ายขนาดใหญ่เขียนไว้ว่า

‘ด่วน รับสมัครพนักงานเสิร์ฟ เพศใดก็ได้’

5

กำเนิดเคลวินแมน

“นี่ๆ คิทซีเนะคุง ได้ข่าวว่าไปอยู่ที่โรงเรียนประจำนั้นหรือ”
เด็กสาวที่นั่งอยู่ตรงเก้าอี้ด้านหน้าผมชะโงกหน้ามาถาม เพื่อนของเธออีกคนที่
นั่งอยู่ข้างกันก็รอฟังคำตอบของผมเช่นกัน
ถ้าจำไม่ผิด รู้สึกว่าคนที่ถามผมชื่อ นิโคโด เรียวโกะ ส่วนอีกคนก็ คุโด
มุซึมิ

ผมอยู่ ม. ต้นกับพวกเธอมาสามปี ผมแทบจะนับคำคุยกับเธอได้ แล้ว
ทำไมอยู่ๆ เธอถึงมาชวนผมคุยหว่า

“อะ อ่าใช่แล้วๆ” ผมตอบ

แปลกแฮะ...หรือว่าพวกเธอจะมีแผนการอะไร

“แล้วอยู่โรงเรียนอะไรละ” นิโคโดถามผม

เอาไงดีละ ถ้าผมบอกไปว่าอยู่เซราฟิม พวกเธอจะรู้จักไหม

“ก็...สักทีในแถบเกียวโตนี่แหละ อ่า ขอโทษทีนะ พอดีชื่อโรงเรียนมัน
ยาวนะ ฉันเองก็ยังจำไม่ค่อยได้เท่าไร แฮะๆๆ” ผมตอบขณะยกมือเกาหัว

ตัวเองเบาๆ ก่อนจะส่งยิ้มแปลกๆ ให้พวกเธอ

เอ่อ...ขอให้เข้าใจว่าที่ผมเกาหัวนี้ไม่ใช่เพราะว่าผมเป็นชู้กแลกนะครับ มันคือเทรนด์นะ เข้าใจไหม แบบ...เห็นพวกพระเอกในอนิเมะชอบทำกัน ผมเลยลองทำดูบ้างนะ

“หืม แปลกจังน่าที่คนหัวดื้ออย่างนายจะจำไม่ได้เนี่ย ไม่ใช่ ไม่อยากบอกหรือหรือ” เวนดี้ที่นั่งอยู่ข้างๆ ผมลากเสียงยาว

“เปล่าละ ก็จำไม่ได้จ้ะ...”

“แล้วนี่คิดทีเนะคุงไปทำอะไรมาหรือ ทำไม่ถึงได้ดูดีขึ้นแบบนี้” นิโคโดกล่าวแทรก พลังจ้องหน้าผม

เฮ้ย เมื่อกี้ถ้าผมหูไม่ผัดไป เธอบอกว่าผมดูดีขึ้นนั่นหรือ

“หะ เอ่อ ที่เธอว่าดูดีขึ้นนี่หมายถึง” ผมถาม

“ก็คิทีเนะคุงดูขาวขึ้น สูงขึ้น ลำขึ้น แก้มหน้ายังดูคมขึ้นอีกต่างหาก ว่าจะยังงี้ดีละ เรียกว่าหล่อขึ้นได้ละมังนะ”

“...” ขณะนี้สมองของผมกำลังประมวลข้อมูลที่เพิ่งได้รับมาเมื่อก็อย่างรวดเร็ว

ขาวขึ้น สูงขึ้น ลำขึ้น และก็หล่อขึ้น...อืมมม...

และเมื่อผมคิดออก...

โอ้ววว!!! มีผู้หญิงมาชมว่าดูหล่อด้วย! ชมว่าดูหล่ออ้อ!? นี่มันเรื่องจริงใช้ไหม ตั้งแต่ผมขึ้นมัธยมมา มีแต่คนว่าผมเถื่อนบ้างละ โรคจิตบ้างละ หื่นบ้างละ...แต่เนี่ย แต่เนี่ย!!! มีคนชมว่าผมหล่อ ได้ยินไหมมม!!!

แม้ภายในใจผมกำลังให้ร้องเหมือนคนบ้าที่อยู่ข้างถนน แต่ว่า...

“อ่า จั๊นหรือ ไม่ค่อยได้สังเกตเท่าไรแฮะ” ผมพูดด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่คิดว่า...

หล่อฉิบเป้ง!

ใจเย็นๆ ใจเย็นๆ จงทำหน้าหล่อเข้าไว้ อย่าเพิ่งให้ความเพี้ยนในตัวนายมันโผล่ออกมา จงเก็บอาการเอาไว้

มีเทียร์เอ้ย นายนี้มันเป็นเพื่อนที่ดีจริงๆ เทพเจ้าที่สิงสถิตอยู่ในครีม

ทาหน้า เทพแห่งโยคะ และเหล่าทวยเทพทั้งหลาย ลูกขอขอบคุณที่ทำให้ลูกมีวันนี้...

ผมกล่าวขอบคุณเหล่าทวยเทพในใจ ด้วยความรู้สึกอันแสนจะปีติยินดี
 อ่า...เคลวิน ในที่สุดก็รู้แล้วว่าตุมัน...
 ไม่ได้มี!

ที่บ้านของอวาลอน

“เฮ้อ...” เสียงถอนหายใจดังขึ้นพร้อมกับประตูบ้านที่เปิดออก

“อ้าว กลับมาแล้วหรือคะคุณ”

คิซึเนะ มิสึกิ หรือผู้ที่อวาลอนเรียกว่า ‘แม่จ๋า’ กล่าวออกมาทันทีที่เห็นร่างสูงโปร่งของสามี ไมเคิล หรือก็คืออดีตอัศวินเทวทูตสูงสุดแห่งสรวงสวรรค์ มิคาเอล

“อ้อ พอดีวันนี้ที่บริษัทเขามีนงานเลี้ยงฉลองนะ ผมเลยขอตัวออกมาก่อน” ไมเคิลกล่าวพร้อมกับเดินเข้ามาหอมแก้มมิสึกิ ถึงแม้เธอจะโดนเขาหอมแบบนี้ทุกวันจนเป็นกิจวัตร แต่ก็อดเขินไม่ได้อยู่ดี

ช่างเป็นภาพครอบครัวแสนอบอุ่นที่ดูแล้วน่าอิจฉาจริงๆ

“เงินเก็บของเราก็มีมากจนใช้ทั้งชีวิตไม่หมดอยู่แล้ว ความจริงคุณไม่เห็นจำเป็นต้องไปทำงานให้ลำบากเลย” มิสึกิบอก ขณะยกแก้วน้ำมาให้เขา

“เอาน่า ผมชอบที่ผมมีชีวิตความเป็นอยู่แบบมนุษย์อย่างนี้ อีกอย่างผมก็ไม่อยากเป็นภาระของภรรยาสาวสวยสุดที่รักนะ” เขายิ้มหวาน คำพูดของเขาส่งผลให้ผู้เป็นภรรยาต้องหันหน้าหนีด้วยความเขินอาย

บรรยากาศในบ้านคิซึเนะตอนนี้เริ่มอบอุ่นด้วยกลิ่นอายโรแมนติก ซึ่งจะสมบูรณ์แบบมาก ถ้าไม่ติดอยู่อย่างเดียว

บึ้มมม!!!

“อ้ากกก”

“อรัยยย หล่อเหมือนกับพระเอกซอมบี้ในหนังสักเรื่องเลย ทุกคนไม่ต้องกลัว เขาไม่กินพวกเราหรอก อีกเดี๋ยวเขาก็จะหลงรักจ้...” ยังไม่ทันที่สตรี

ผิวดำผู้มีร่างกายใหญ่โตราวกับโอ่งน้ำจะกล้วจบ เธอก็ถูกขอมบี้สุดหล่อที่ว่า กระโดดสวนทันที (กระโดดกัด) หวังว่าขอมบี้ตนนั้นจะฟันแหลมพอที่จะผ่านชั้นไขมันหนาของเธอเข้าไปได้นะ

“อ้ากกก ตุโดนมันกัดแล้ว ตุกำลังจะกลายเป็นพวกมันแล้ว ซ่าตุที!!!”

“โอ้พวกขอมบี้ปริต ทำไมพวกแกไม่ลองกินกันเองดูบ้างพะ รสชาติมันอาจจะอร่อยกว่าไอ้ซี้โรคอย่างตุก็ได้ล่ะว้อยยย”

“ทั้งนิวเคลียร์ใส่บ้านมันเล้ยยย”

“ฮ่าๆๆๆ กินดูเลยไอ้พวกผีเวร ตุเป็นเอดส์ว้อยยย จงตายไปพร้อมกับเชื้อไวรัส เอชไอวี นี่ซะฮ่าๆๆๆ” ชายผู้นำสงสาร (?) ที่ถูกฝูงขอมบี้รุมแทะตัวอยู่หัวเราะลั่น เขาเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าขอมบี้เป็นเอดส์ตายได้ไหม

เสียงของผู้คนเหล่านั้นดังออกมาจากของโทรทัศน์แอลซีดีขนาดใหญ่กว่าหกสิบนิ้ว ที่ตั้งอยู่ในห้องนั่งเล่น สิ่งที่กำลังฉายอยู่ในตอนนี้คือ

อภินิหารขอมบี้ครองพิภพ

เป็นภาพยนตร์แนวบู๊แอ็กชัน เลือดสด และผู้ที่กำลังนั่งชมภาพยนตร์สุดสยองเรื่องนี้ชื่อก็คือ...

“เอ่อ...ลิเวีย วันนี้เป็นอะไรไปแล้ว ปกติเห็นคุณแต่แนวรักโรแมนติก ทำไมอยู่ๆ ถึงได้เปลี่ยนมาดูแนวนี้เนี่ย” ไมเคิลถามด้วยสงสัยพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของไซส์ดำเจ้าอารมณ์

“อ้อ สงสัยคงกำลังโกรธเรื่องที่หนูว่าไม่ยอมพาไปเที่ยวด้วยละมั้งคะ” คำกล่าวของมิสสิกทำให้ไมเคิลต้องยิ้มแห้งๆ

“จั้นเหรอ เหอๆ เอ้อ...แล้วลูกวาทออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ละ”

“ก็...หลังจากคุณไปทำงานได้ประมาณสิบห้านาทีนั่นะคะ”

“อืม แล้วพวกเขาไปเที่ยวที่ไหนกันนะ พอดีตอนนั้นผมก็กำลังยุ่งอยู่ด้วยสิ เลยได้ยินไม่ชัด”

“ฮอกไกโดคะ เห็นว่าจะไปกันสามวัน” ทันทีที่มีสิกกกล่าวจบ ไมเคิลก็ชะงัก

“ฮอกไกโด?” ไมเคิลทวนพร้อมกับมองหน้าผู้เป็นภรรยา

“คะ ฮอกโกโด...มีอะไรรู้เปล่าคะ หรือว่าจะให้หนูว่าชื่อของมาฝาก”
มิสึกิตามเมื่อเห็นสีหน้าของไมเคิลแปลกไป

“อะ! ก็ดีเหมือนกัน ได้ยินว่าขนมที่นั่นอร่อยอยู่ ฮะๆ” ไมเคิลบอก
ก่อนจะหัวเราะเบาๆ พอได้ยินดังนั้นมิสึกิตกยิ้มรับ เธอหันหลังและเดินไปหยิบ
โทรศัพท์มือถือ

“ฮอกโกโดเหรอ ที่นั่นมัน...” ไมเคิลพึมพำกับตัวเองและดูเหมือนจะ
ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่ตอนนี้เขาคิดสิ่งใดอยู่...

กลับมาที่ทางด้านของอวาลอน

“จ๊ะแม่จ๋า เดี่ยวตอนขากลับมาแล้วหนูจะแวะซื้อให้นะ จำรักแม่เช่นกัน”
เมื่อผมวางสาย ผมก็จ่ายเงินให้พนักงานร้านสะดวกซื้อทันที

ตอนนี้พวกเรามาถึงตัวจังหวัดฮอกโกโดแล้ว และขอให้รถจอดในเมือง
กันก่อน เพราะมีเพื่อนๆ หลายคนขอไปทำธุระที่ธนาคาร เวนดี้ก็ไปฝากเงินที่
ธนาคารเช่นกัน พวกเพื่อนๆ คนอื่นๆ ก็พากันไปเดินซื้อของในเมืองบ้าง เดิน
เที่ยวบ้าง ส่วนผมก็เตร็ดเตร่เดินดูบรรดาข้าวของเครื่องใช้ที่เอาไว้ทำกับข้าวอยู่
บริเวณรอบนอก

“อยากรู้จริงๆ ว่าถุงน่องนี้มันช่วยอะไรได้ ทำไมพวกผู้หญิงถึงชอบใส่
กันจัง” ผมกล่าวขณะดูสิ่งของในถุงพลาสติกที่ผมถืออยู่

ก่อนหน้าที่พวกเราจะแยกย้ายกันไปทำธุระ เวนดี้บอกผมว่าถ้าผมผ่าน
ร้านสะดวกซื้อแถวนั้น รบกวนฝากซื้อถุงน่องมาให้หน่อย

“หรือว่าเอาไปใส่ตอนนอน เพื่อไม่ให้ง่วงล่ะ” ผมพูด

เทรุมิบอกพวกเราว่า มีเวลาเดินเล่นกันในเมืองนี้หนึ่งชั่วโมง ตอนนี้ก็
เหลืออีกสามสิบนาที ผมจึงหาโอกาสเดินเล่นต่ออีกสักหน่อย ผมว่าจะไปเลือก
ซื้อของในห้างสรรพสินค้าแถวนั้น เนื่องจากในร้านสะดวกซื้อไม่มีของที่ผม
ต้องการ

“ไม่แน่ใจว่าพวกนั้นจะเตรียมวัตถุดิบทำอาหารมาด้วยเปล่า ไหนๆ ก็
ไหนๆ แล้วเพื่อความชัวร์เราไปเลือกซื้อก่อนเลยละกัน”

เมื่อคิดได้เช่นนั้น ผมจึงเดินไปยังแผนกอาหารทันที

ผมซื้อพวกเนื้อหมู แครีรอต มันฝรั่ง และผงแกงกะหรี่มา ไข่แล้วครับ ผมกะว่าถ้ามีโอกาส ผมจะทำแกงกะหรี่ให้พวกนั้นกินสักหน่อย ไหนๆ ผมก็อยู่ชมรมทำอาหารนี่เนอะ อีกอย่างแกงกะหรี่กับการมาตั้งแคมป์นะ ในประเทศญี่ปุ่นเรารู้ว่าเป็นของคู่กันอยู่แล้ว

“ใกล้ได้เวลาแล้ว ไปรอพวกนั้นที่รถก่อนดีกว่า” เมื่อผมมองนาฬิกาก็พบว่าบัดนี้ใกล้ถึงเวลานัดแล้ว ผมจึงเดินออกจากห้างสรรพสินค้าเพื่อกลับรถบัสทันที ขณะที่ผมเดินอยู่นั่นเอง จู่ๆ เสียงโทรทัศน์มือถือของผมก็ดังขึ้น เมื่อผมหยิบมาดูก็พบว่า เป็นเบอร์ของเวนดี้ แต่ยังไม่ทันที่ผมจะกดรับ เธอก็ตัดสายไปซะก่อน

“อะไรเนี่ยยย จะให้โทร. กลับจั้นหรอ หรือว่า...”

“ขณะนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้วางกำลังปิดล้อมธนาคารเอาไว้แล้วค่ะ”

เสียงโทรทัศน์จากร้านขายของข้างๆ ดังแทรก ทำให้ผมต้องหยุดแล้วเหลียวไปดู

“นั่นมัน...” ผมพึมพำเมื่อเห็นภาพนั้น

“คนร้ายประกอบด้วยชายต้องสงสัยสี่คน ตอนนี้พวกเขาได้จับประชาชนที่อยู่ในธนาคารเป็นตัวประกันเอาไว้ค่ะ” เป็นภาพเหตุการณ์ที่บรรดาเจ้าหน้าที่ตำรวจพยายามเจรจากับชายชุดดำที่สวมหมวกไอ้โม่งคลุมหัวเอาไว้

“ธนาคารนั้น? เวนดี้!” ผมร้องเสียงดังก่อนจะรีบกดโทร. กลับไปที่เบอร์ของเธอทันที แต่ว่า...

“หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้ กรุณาติดต่อใหม่อีกครั้งค่ะ...” เสียงปลายสายที่ได้รับมันแสดงให้เห็นแล้วว่า...

“เธอยังอยู่ข้างในจั้นหรอ...”

สิ่งที่พิสูจน์ข้อสงสัยของผมก็คือ ภาพจากเหตุการณ์ในโทรทัศน์ ตอนนี้ตากล้องส่องกล้องไปที่บรรดาตัวประกันซึ่งติดอยู่ข้างใน และผมก็สังเกตเห็นเธอ เด็กสาวผู้มีเรือนผมสีแดงเข้มเหมือนสตรอว์เบอร์รี่ เธอถูกคนร้ายเอาปืนจ่อหน้าอยู่

“บ้าเอี้ยยย!” ผมสบถออกมาเมื่อเห็นภาพนั้น
มันอะไรกันเนี่ย ทั้งๆ ที่ผมตั้งใจจะมาเที่ยวพักผ่อนแท้ๆ ทำไมต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย!

“โอ้วเอี้ยยย” ผมสบถอีกครั้งก่อนจะวิ่งไปยังธนาคารที่เกิดเหตุ ซึ่งอยู่
ไม่ไกลจากบริเวณที่ผมอยู่เท่าไรนัก

เพราะแม้แต่ซอปปิงข้างในห้าง ผมเลยไม่ได้ยินเสียงของรถตำรวจลึน

“เอาใจดีวะ” ผมกล่าวอย่างร้อนรน

ตอนนี้ผมควรจะทำยังไงดี จะรอให้ตำรวจบุกเข้าไปช่วยตัวประกันอย่าง
จั้นเหรอก แล้วถ้ามันเกิดมีอะไรผิดพลาดขึ้นมา แล้วเวนต์ได้รับบาดเจ็บล่ะ

“จะแปลงร่างก็ไม่ได้ มีคนอยู่มากเกินไป จะวิ่งเข้าไปทั้งอย่างนี้ก็คงจะ
ถูกสงสัยเอาแน่นอน”

ใช่แล้วครับ หากผมแปลงร่างเป็นครึ่งจิ้งจอกแล้วบุกเข้าไปช่วยนี่ มีหวัง
ได้เป็นข่าวดังไปทั่วโลกมนุษย์แน่ แล้วความลับของโลกปีศาจที่เฝ้าปกปิดกัน
มานานแสนนานก็จะถูกเปิดเผยเพราะผม

“ว้อยยยย!!!” ผมตะโกนเสียงดัง

ถ้ามีหมวกไอ้โง่แบบพวกมัน หรือมีชุดคลุมอะไรก็ได้ที่พอจะปกปิด
หน้าตาผมไว้ ก็คงดีไม่น้อยเลย แต่สิ่งที่อยู่ในถุงที่ผมถือตอนนี้มีแค่กระป๋อง
น้ำอัดลม ขนม ลูกอม กระดาษ และตะหลิวเหล็กที่เพิ่งซื้อมา เพื่อจะเอาไปทำ
กับข้าวที่นั่น วัตถุดิบทำอาหาร...แล้วก็เอ่อ ถุงน่องสามคู่ที่เวนต์ฝากซื้อ

“เดี๋ยวนะ” ผมพึมพำเมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้

ถุงน่องจั้นเหรอก...

ห้านาทีต่อมา

“ทุกท่านคะ ตอนนี้คนร้ายประกาศว่า หากไม่มีรถตู้มารับภายใน
ห้านาทีนี้ จะเริ่มยิงตัวประกันสามคนคะ” ผู้สื่อข่าวสาวกล่าวถึงสิ่งที่เหล่า
คนร้ายเรียกร้อง

“ได้ๆๆ พวกเราจะนำสิ่งที่พวกคุณต้องการมาให้ ได้โปรดปล่อย

ตัวประกันก่อน พวกเขาไม่เกี่ยว” ตำรวจนายหนึ่งพยายามเกลี้ยกล่อม แต่ว่าสิ่งที่เขาได้รับคือ...

“หุบปาก! ถ้าพวกข้าปล่อยคนพวกนี้ไปแล้ว พวกข้ายังจะเหลืออะไรต่อรองกับพวกแกล่ะวะ” ชายที่สวมหมวกไอ้โหม่งพูดผ่านทางวิทยุสื่อสารที่ตำรวจส่งมาให้ เขาถือปืนขนาดเก้า มม.

สิ่งที่เขาเรียกร้องจากตำรวจ คือ รถตู้ และห้ามไม่ให้ใครไล่ตามพวกเขาตอนหนีอีกด้วย ไมอย่างนั้นเขาจะยิงตัวประกันที่จับเอาไว้ทันที

“อย่างที่ทุกท่านเห็น ตอนนี้สถานการณ์เริ่มทวีความตึงเครียด เหล่าเจ้าหน้าที่กำลังจะ...” ยังไม่ทันที่ผู้สื่อข่าวจะกล่าวจบ ก็ลองก็ฉายให้เห็นบางสิ่งที่วิ่งไปที่หน้าธนาคาร ผ่านรถตำรวจและผู้คนที่รายล้อม สายตانب้วนๆ คู๋ ไมสิ ผลเอจๆ อาจจะเป็นล้านๆ คู๋กำลังมองภาพนั้นอย่างตกตะลึง

“ท่านผู้ชมคะ ขณะนี้มีชายปริศนา ไม่สวมเสื้อ สวมแค่กางเกงบ็อกเซอร์ และคลุมหัวด้วยถุงนอน วิ่งเข้าไปในธนาคารค่ะ!!!” ผู้สื่อข่าวสาวกล่าวอย่างตื่นเต้นกับภาพที่เห็น ตั้งแต่เป็นนักข่าวมาเกือบสิบปี นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นอะไรแปลกประหลาดแบบนี้

ใครจะไปคิดว่าจะได้เห็นคนสวมกางเกงขาสั้นตัวเดียว คลุมศีรษะด้วยถุงนอน และถือกระทะเหล็กกับตะหลิว เขากำลังวิ่งผ่านสายตาประชาชนแบบไม่แคร์สื่อ

วอ้ยยยย คราวนี้ดูได้กลายเป็นไอ้โรคจิตจริงๆ แน่!!!

ผมถูกร้องในใจด้วยน้ำเสียงเหมือนคนจะร้องไห้ ให้ตายสิครับ คุณจะให้ผมทำยังไง ที่ผมถอดเสื้อแล้วใส่แค่กางเกงบ็อกเซอร์ตัวเดียวแบบนี้ เพราะถ้าผมใส่ชุดตัวเต็มเข้าไปละก็ ตอนออกมาคนเขาอาจจะจำผมได้จากชุด แม้แต่รองท้าผมยังถอดออกเลยครับ...

ถูกต้องครับ ตอนนี้ผมวิ่งตื่นเปล่าอยู่ ส่วนไอ้ถุงนอนนี่ เออ...มันเป็นสิ่งเดียวที่ผมมี ซึ่งพอปิดหน้าต่างผมเอาไว้ได้

ผมเพิ่งจะคิดได้หลังจากวิ่งผ่านกล้องเมื่อครู่ ว่า ทำไมถึงไม่รีบวิ่งไปซื้อ

ชุดตัวใหม่ แล้วหาอะไรคลุมหัวให้มันดูดีกว่านี้พะ!!!

“ช่วยไม่ได้ว้ยยยย จะกลับไปเปลี่ยนตอนนี้มันก็ไม่ทันแล้ว พวกเขาเห็น
ตุ๊กกันหมดแล้วว” ผมร้องออกมาเหมือนคนบ้า น้ำตาของผมกำลังไหลริน

มีใครเข้าใจความรู้สึกของผมในตอนนี้นั่งไหมเนี่ยยย!!!

ไม่อยากบอกว่าสายตาของไอ้คนร้ายที่มองผมอยู่ตอนนี้ เหมือนกับว่า
มันได้เห็นบางสิ่งบางอย่างที่สุดแสนจะมหัศจรรย์ ผมรู้ว่ามันกำลังคิดอะไรอยู่
มันคงกำลังคิดว่า

ดูควรจะยังมีมันดีไหมวะ...หรือมันเป็นแค่คนบ้าที่หลุดออกมาจากสถาน
บำบัดสินะ!!!

อวาลอนผู้นำสงสาร ไม่อยากบอกว่าภาพของเขาในตอนนี้อกำลัง
ฉายไปทั่วโลก ไม่ใช่แค่โลกมนุษย์เท่านั้น แต่รวมถึงโลกปีศาจและบนสวรรค์
ด้วย

เรียกได้ว่าเขาได้ดังสมใจอยากแล้ว...